

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph. M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

INHOUDSOPGAVE

God zal vergeven. <i>President Spencer W. Kimball</i>	1
Wanneer uw vrouw een roeping in de kerk heeft. <i>Gerald R. Schiefer</i>	10
Het evangelie doorgeven aan vrienden · Een groepsmethode · <i>Robert L. Hamblin</i>	14
Zij kwam mij te hulp. <i>Janet Peterson</i>	22
Laura's pleitbezorgster. <i>Sarah E. Hinze</i>	24
Liefde was de sleutel. <i>Jane Raley Robinson</i>	28
Van hekelaar tot heilige. <i>Joseph W. Darling</i>	30
Vergeef me als het niet lukt. <i>Theda Woodard Farnsworth</i>	31
Een onverwachte oogst. <i>Gladys C. Farmer</i>	34
Eerste vereisten van de wet van vasten	38
Richtlijnen voor de Welzijnszorg Europa/West-Europa 1982-1983	39

KINDERSTER

Naheed en haar kostbare geheim. <i>Dawn Asay</i>	1
Joseph Fielding Smith · (1876/1972) <i>Howard Boughner</i>	4
„Leef dicht bij de Heiland”. <i>Joleen Meredith</i>	6

Omslag: De opgestane Christus in Galilea (*Schilderij van Gary Smith*).

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266 041 434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

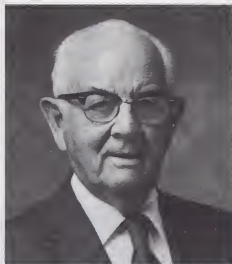
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

GOD ZAL VERGEVEN

President Spencer W. Kimball

„Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer. Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (Leer en Verbonden 58:42-43.)

Zonder algehele bekering van de betrokkene en de goedgunstige genade van de Heer Jezus Christus, in zijn zoenoffer betoond, zou het uitwissen van zonden onmogelijk zijn. Alleen door middel hiervan kan de mens zich herstellen, en kan hij genezen, gewassen en gereinigd worden, waardoor hij toch nog in aanmerking kan komen voor de heerlijkheden der eeuwigheid. Met betrekking tot het geweldige aandeel dat de Heiland in deze vervult, bracht Helaman zijn zonen in

herinnering wat koning Benjamin hieromtrent had opgemerkt:

„Er (is) geen andere weg of ander middel . . ., waardoor de mens zalig kan worden, dan alleen door het verzoeningsbloed van Jezus Christus, Die komen zal; ja, gedenkt, dat Hij zal komen om de wereld te verlossen.” (Helaman 5:9.)

De woorden die Amulek tot Zeezrom sprak indachtig zijnde, vestigde Helaman voorts met klem de aandacht op het aandeel dat de mens zelf heeft in het verkrijgen van vergeving, door zich van zijn zonden te bekeren:

„Hij zeide hem, dat de Here voorzeker zou komen om Zijn volk te verlossen, maar dat Hij niet zou komen om hen *in hun zonden* te verlossen, maar om hen *van hun zonden* te verlossen.

En de Vader heeft Hem macht gegeven

om hen van hun zonden te verlossen door bekering.” (Helaman 5:10-11.) Door dergelijke teksten wordt er hoop geblazen in de ziel van de overtuigde zondaar. Hoop is met recht de grote drijfveer tot bekering, want zonder deze prikkel zou niemand de moeilijke, langdurige krachtsinspanning kunnen opbrengen die hiervoor is vereist, vooral wanneer het een zwaardere zonde betreft. Enige jaren geleden had ik een ervaring, waardoor dit nog eens werd onderstreept. In een grote stad, ver van mijn woonplaats verwijderd, kwam er eens,

min of meer onder druk van haar echtgenoot, een jonge vrouw naar mij toe. Ze bekende mij dat ze overspel had gepleegd. Ze was een tikje hard en onverzettelijk, en tenslotte zei ze: „Ik weet wel wat ik heb gedaan. Ik heb de Schriften gelezen, en ik ken de gevolgen. Ik weet dat ik verdoemd ben en dat het mij nooit kan worden vergeven. Waarom zou ik nu dus proberen tot bekering te komen?” Mijn antwoord luidde: „Beste zuster, u kent de Schriften niet. U kent noch Gods macht, noch zijn goedheid. U kunt *wél* vergeving krijgen voor deze afschuwelijke

zonde, maar er zal veel oprechte bekering voor nodig zijn om dit tot stand te brengen.”

Daarna haalde ik voor haar de hartekreet van haar Heer aan:

„Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontfermen zou over het kind van haar schoot? Al zouden zij die vergeten, toch vergeet Ik u niet.” (Jesaja 49:15.)

Ik herinnerde haar aan de woorden des Heren in onze eigen bedeling, die erop neerkomen dat iedereen die zich bekeert en Gods geboden nakomt, vergiffenis zal ontvangen. (Zie Leer en Verbonden 1:32.) Mijn bezoeker leek verbijsterd, maar smachtte blijkbaar van verlangen om het te kunnen geloven. Ik vervolgde: „De overtreder die zich voldoende intensief, langdurig en oprecht bekeert, zal uiteindelijk voor alle zonden, behalve de onvergeeflijke, vergeving ontvangen.”

Zij maakte weer tegenwerpingen, hoewel ze haar verzet al begon op te geven. Ze wilde het zo graag geloven. Ze zei dat ze haar leven lang had geweten dat overspel onvergeeflijk was. Ik sloeg dus de Schriften weer open en las haar deze veelvuldig herhaalde uitspraak van Jezus voor:

„Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden.

Spreekt iemand een woord tegen de Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar spreekt iemand tegen de Heilige Geest, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst.” (Matteüs 12:31-32.)

Dat schriftgedeelte was niet bij haar opgekomen. Haar ogen begonnen te schitteren. Zij reageerde er verheugd op en vroeg: „Is dat echt waar? Kan ik heus vergeving krijgen?”

In het besef dat hoop het eerste vereiste

is, ging ik op dezelfde voet voort door haar nog vele andere teksten voor te lezen om de hoop te voeden, die nu in haar hart was gewekt.

Wat een grote blijdschap geeft het te voelen en te weten dat God zondaars zal vergeven! In zijn bergrede verkondigde Jezus: „Uw Hemelse Vader (zal) ook u vergeven.” (Matteüs 6:14.) Dit gebeurt natuurlijk op bepaalde voorwaarden.

„Er (is) geen andere weg of ander middel . . . , waardoor de mens kan zalig worden, dan alleen door het verzoeningsbloed van Jezus Christus.”

(Helaman 5:9.)

In zijn hedendaagse openbaring heeft de Heer tegen zijn profeet gezegd: „Ziet, hij die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.” (Leer en Verbonden 58:42.) Bij monde van de profeet Jeremia heeft onze Heer hetzelfde gezegd: „Want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.” (Jeremia 31:34.) Wat is de Heer toch genadig!

Bij de gelegenheid waarover ik het nu heb, richtte deze in wezen goede vrouw zich op, keek mij in de ogen en zei toen, met een nieuwe kracht en vastberadenheid in haar stem: „Dank u, dank u! Ik geloof u. Ik zal mij zeker bekeren; ik zal mijn vuile kleding wassen in het bloed van het Lam en die vergeving verkrijgen.”

Onlangs stapte ze weer mijn kantoor binnen als een herboren mens, met stralende ogen en lichte tred, een en al hoop terwijl ze mij vertelde, dat vanaf die gedenkwaardige dag, toen er weer hoop in haar leven was gekomen en zij zich daaraan had vastgeklampt, zij nooit meer tot haar zonde was vervallen, noch tot iets wat daartoe had kunnen voeren.

De Heer houdt stellig van degeen die ernaar streeft zich te bekeren, ook al is de zonde Hem een gruwel. (Zie Leer en Verbonden 1:31.) Zij die overtredingen hebben begaan kunnen vele schriftuurplaatsen vinden waaruit zij troost kunnen putten en die hen ertoe zullen bewegen voort te gaan tot algehele en voortdurende bekering. De bovenstaande, voor alle mensen bedoelde openbaring, vervolgend, zei de Heer, bijvoorbeeld:

„Niettemin, zal hij, die zich bekeert en de geboden des Heren nakomt, vergiffenis ontvangen;

En van hem, die zich niet bekeert, zal zelfs het licht, dat hij heeft ontvangen, worden weggenomen; want Mijn Geest zal niet altijd met de mens twisten, zegt de Heer der heirscharen.” (Leer en Verbonden 1:32-33.)

Hierbij dient men te bedenken dat deze geboden uit de standaardwerken van de kerk „tot alle mensen gericht” zijn, „en er is niemand die zal ontkomen”. (Leer en Verbonden 1:2.) Dit wil zeggen dat de oproep tot bekering van zonden tot alle mensen is gericht, en niet alleen tot de leden van de kerk, of alleen tot hen van wie de zonden als ernstig worden beschouwd. Bovendien belooft deze oproep vergeving van zonde aan hen die er gevolg aan geven. Het zou een paskwil zijn mensen tot bekering te roepen als er geen vergeving bestaat; en wat een verspilling van het leven van Christus als het

offer ons niet in de gelegenheid stelde zaligheid en verhoging te verwerven!

Soms wordt een mens zozeer door zijn schuldbesef overweldigd, dat een berouwvolle zondaar, bij het terugblikken op de verfoeilijkheid en walgelijkheid van de overtreding, bijna overstelpt wordt en zich afvraagt: „Kan de Heer mij ooit vergeven? Zal ik mezelf ooit kunnen vergeven?” Wanneer iemand echter de diepten der moedeloosheid bereikt en de hopeloosheid van zijn toestand beseft, en dan hulpeloos, maar vol geloof, tot God om genade roept, fluistert er een stille, zachte, maar toch doordringende stem tot zijn ziel: „Uw zonden worden vergeven.”

Het beeld van een liefhebbende, vergevingsgezinde God komt duidelijk over voor hen die de Schriften lezen en begrijpen. Daar Hij onze Vader is, is het uiteraard zijn verlangen om ons op te heffen, niet om ons neer te drukken, om ons te helpen leven, niet om deze geestelijke dood teweeg te brengen. „Want Ik heb geen welgevallen aan de dood van wie sterven moet,” heeft Hij gezegd, „... daarom bekeert u, opdat gij leeft.” (Ezechiël 18:32.)

In zijn vurig gebed bij de inwijding van de tempel te Kirtland in 1836, bracht de profeet Joseph Smith als volgt zijn zekerheid onder woorden dat zonden konden worden uitgewist: „O Jehova, wees dit volk genadig en - daar alle mensen zondigen - vergeef Uw volk zijn overtredingen, laat deze voor eeuwig zijn uitgewist.” (Leer en Verbonden 109:34.) De gedachte dat zonden in de loop van het vergevingsproces worden uitgewist werd ook door de Heer uitgedrukt toen Hij zei: „Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil en Ik gedenk uw zonden niet.” (Jesaja 43:25.)

„Groot zijn de woorden van Jesaja,” heeft de Zaligmaker gezegd. (3 Nephi 23:1.) De woorden van deze profeet stijgen dan ook tot verheven hoogten in de bekende passage waarin hij vergeving belooft aan allen die zich bekeren:

„Zoekt de Here, terwijl Hij zich laat vinden; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is. De goddeloze verlate zijn weg en de ongerechte man zijn gedachten en hij bekere zich tot de Here, dan *zal Hij zich over hen ontfermen* - en tot onze God, want *Hij vergeeft veelvuldig.*” (Jesaja 55:6-7.)

Wat een heerlijke belofte van vergeving heeft de Heer bij monde van de grote Jesaja gedaan! Genade en vergeving! Wat kan de mens nog meer verlangen, waar nog meer op hopen?

„Komt toch en laat ons tezamen richten, zegt de Here; al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw.” (Jesaja 1:18.)

Ter zake van seksuele zonden zijn er eveneens velen uitermate verontrust geweest. De profeet Joseph Smith heeft ons vele teksten gegeven die melding maken van vergeving; en ook andere passages uit de Heilige Schrift getuigen dat bekeering vergeving teweeg kan brengen, mits die bekeering radicaal is. Hier volgen enkele van de woorden van Joseph Smith en andere profeten. Kortheidshalve geef ik hier alleen een opsomming van de kernpunten.

„Maar hem, die overspel heeft gepleegd en zich met geheel zijn hart bekeert, en het verzaakt en niet meer doet, zult gij vergeven.” (Leer en Verbonden 42:25.)

„Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.” (Leer en Verbonden 58:42.)

„Ik ben in staat u heilig te maken en uw zonden zijn u vergeven.” (Leer en Verbonden 60:7.)

„Ik, de Here, vergeef de zonden van hen, die hun zonden voor Mij belijden en vergeving vragen, en die niet tot de dood hebben gezondigd.” (Leer en Verbonden 64:7.)

„Wanneer (. . .) zij zich van het kwaad

Wat een verspilling van het leven van Christus als het offer ons niet in de gelegenheid stelde zaligheid en verhoging te verwerven.

---

bekeren, zullen zij vergeving ontvangen.” (Leer en Verbonden 64:17.)

„Zij zullen worden gereinigd, evenals Ik rein ben.” (Leer en Verbonden 35:21.)

„Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonde niet meer gedenken.” (Jeremia 31:34.)

„Ik vaag uw overtredingen weg als een nevel en uw zonden als een wolk.” (Jesaja 44:22.)

„Indien hij (. . .) zich in de oprechtheid zijns harten bekeert, zult gij hem vergeven, en zal Ik hem eveneens vergeven.” (Mosiah 26:29.)

„Hun zonden en ongerechtigheden zal Ik niet meer gedenken.” (Hebreeën 10:17.)

Nog geen jaar na de herstelling van de kerk van Jezus Christus, sprak de Verlosser over de verfoeilijke zonde van echtelijke ontrouw en wellustigheid, alsmede de voorwaarden waarop vergeving kon worden ontvangen:

„En hij, die een vrouw aanziet om haar te begeren, zal het geloof verloochenen en de Geest niet hebben; en indien hij zich niet bekeert, zal hij worden uitgeworpen. Gij zult geen overspel plegen; en hij, die overspel pleegt, en zich niet bekeert, zal worden uitgeworpen.

Maar hem, die overspel heeft gepleegd en zich met geheel zijn hart bekeert, en het verzaakt en niet meer doet, zult gij vergeven.” (Leer en Verbonden 42:23-25.)

Ik heb al gewezen op de uitspraak van de Heiland dat allerlei zonde, behalve lastering tegen de Heilige Geest, vergeven kan worden. (Zie Matteüs 12:31.) Het is interessant dat Joseph Smith bij de geïnspireerde herziening van deze passage, de veelbetekenende woorden toevoegde, „die Mij ontvangen en zich bekeren”, die in de volgende aanhalingen zijn recursieerd:

„Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden, *die Mij ontvangen en zich bekeren*; maar de lastering van de Geest zal niet vergeven worden.” (Joseph Smith vertaling van Matteüs 12:31; cursivering toegevoegd.)

Ouderling Joseph Fielding Smith heeft het volgende opgemerkt: „Geen enkele onboetvaardige die in zijn zonden volhardt, zal de heerlijkheden van het celestiale koninkrijk binnengaan.” (*Improvement Era* van juli 1955, blz. 542.) Deze uitspraak is in overeenstemming met alles wat wij in de Schriften over dit onderwerp lezen, hetgeen wellicht als volgt door Alma wordt samengevat: „Want niemand kan worden gered, tenzij zijn klederen wit zijn gewassen; ja, zijn klederen moeten worden gereinigd, tot zij van alle smet zijn gezuiverd.” (Alma 5:2.)

Begrijp mij goed, bij het naar voren brengen van deze overwegingen is het

niet mijn bedoeling de ernst van seksuele zonden of andere overtredingen te bagatelliseren, maar louter om de overtreder hoop te geven, zodat zondige mannen en vrouwen er uit al hun macht naar zullen streven hun fouten te overwinnen, zich te wassen „in het bloed van het Lam”, om te worden gezuiverd en gereinigd, waardoor zij tot hun Schepper terug kunnen keren. De mogelijkheid van vergeving mag de betrokkenen niet doen verslappen. Ik herhaal dat het een uitermate ernstige zaak is wanneer mensen het zich veroorloven in seksuele zonden verwikkeld te raken, waarvan overspel er slechts één is, en wel één van de meer ernstige.

Paulus hield de Korintiërs een gelijke gedachte voor:

„Dwaalt niet! Hoereerders, afgodendienaars, overspelers, schandjongens, knapschenders, dieven, geldgierigen, dronkaards, lasteraars of oplichters, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven.” (1 Korintiërs 6:10.)

Hier is een waar woord! Het koninkrijk kan stellig niet worden bevolkt met het soort mensen dat Paulus aantrof in de kerkelijke gemeenten waar hij werkzaam was. Er kan moeilijk gesproken worden over heerlijkheid en macht en eer en vreugde, als het eeuwig koninkrijk zou bestaan uit ontuchtigen, overspeligen, afgodendienaars, geperverteerden, dieven, hebzuchtigen, dronkaards, leugenaars, opstandigen, onverlaten, afpersers, en nog meer van dergelijke lieden. Paulus' volgende gedachte is echter zowel troostrijk als verhelderend:

„En sommigen uwer zijn dat geweest. Maar gij hebt u laten afwassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd door de naam van de Here Jezus Christus en door de Geest van onze God.” (1 Korintiërs 6:11.)

Dit is het grote geheim. Sommigen van hen die het koninkrijk beërven hebben misschien één of meer van deze afschuwelijke zonden begaan, maar horen kennelijk niet meer thuis in die categorieën. Zij zijn *niet langer onrein*, daar zij gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd zijn. Paulus' toehoorders hadden zich in die verachtelijke categorieën bevonden, maar nu zij het evangelie met zijn zuiverende, herscheppende krachten hadden ontvangen, waren zij veranderd. Het reinigingsproces was toegepast en zij waren schoongewassen en kwamen nu in aanmerking voor de eerste opstanding en verhoging in Gods koninkrijk.

Wanneer een bezoedeld mens wordt wedergeboren, worden zijn gewoonten veranderd, zijn gedachten gezuiverd, zijn opvattingen veredeld, zijn activiteiten geheel in orde gebracht en alles wat onrein, ontaard of verwerpelijk in hem was wordt gewassen en gereinigd.

De analogie geldt ook op andere terreinen van het leven. Als vuile kleren in de wasserij zijn gewassen, gesteven en gestreken, zijn ze niet meer vuil. Wanneer een patiënt met pokken is genezen en schoongemaakt, is hij niet langer besmet. Wanneer iemand gewassen, gezuiverd en gereinigd is, is hij geen zondaar meer. Dit proces van wassen, zuiveren en reinigen wordt op vele plaatsen en door tal van profeten menigmaal genoemd.

De uitwerking van het reinigen is wondermooi; beangstigde zielen hebben rust gevonden; de vuile gewaden zijn smetteloos geworden. Door hun bekering zijn deze eertijdse bezoelde mensen · middels het wassen, het zuiveren en het witmaken · schoon geworden en bijgevolg waardig om steeds in de tempel werkzaam te zijn en om voor Gods troon te worden

bevonden, waar zij omgaan met leden van het goddelijk koninklijk huis. Aan alle vergeving is echter een voorwaarde verbonden. De pleister moet even breed zijn als de wonde. Het vasten, de gebeden, de nederigheid moeten evenredig aan de zonde of zelfs nog groter zijn. Er moet een gebroken hart en een verslagen geest zijn. Er moet „zak en as” zijn. Er moeten tranen zijn en een

---

Het beeld van een
liefhebbende,
vergevensgezinde God komt
duidelijk over voor hen die
de Schriften lezen en
begrijpen.

---

waarachtige verandering van inzicht. Er moet overtuiging van de zonde, een loslaten van het kwade en een belijden van de overtreding zijn aan de gestelde gezagsdragers van de Heer. Er moet genoegdoening zijn en een waargenomen, vastberaden verandering van levenswandel, ·richting en ·bestemming. De omstandigheden moeten in de hand worden gehouden en het gezelschap moet worden terechtgewezen of veranderd. Er moet een wassen van de gewaden zijn om ze wit te krijgen, en er moet een nieuwe toewijding zijn aan het naleven van al Gods wetten. Kortom, er moet een overwinnen zijn van zichzelf, van de zonde, en van de wereld.

Na deze grondige bekering is de mens klaar voor de genade van de Heer. De profeet Alma geeft een verhandeling over de barmhertigheden van de Heer door

middel van de reinigende kracht van de bekering, waardoor zonde wordt uitgewist en vreugde voert tot „rust” of verhoging:

„Daarom werden zij volgens deze heilige orde (ofwel het hogepriesterschap) geroepen en geheiligd; en hun klederen werden wit gewassen door het bloed des Lams.

Nadat zij nu door de Heilige Geest waren geheiligd, en hun klederen wit waren gemaakt, en zij rein en onbevlekt waren voor God, konden zij niets anders doen dan met afschuw op zonde zien; en er waren velen, buitengewoon velen, die rein werden gemaakt en in de rust van de Here, hun God, zijn ingegaan.” (Alma 13:11-12.)

Dit schriftgedeelte wijst op een houding die ten grondslag ligt aan de heiligmaking die wij allemaal behoren na te streven, en bijgevolg aan de bekering die vergeving verdient. Deze houding houdt in dat de voormalige overtreder een punt moet hebben bereikt vanwaar terugkeer tot de zonde niet meer mogelijk is en waarbij de zonde niet alleen wordt verworpen, maar hem met de grootste afschuw vervult, waarbij de zonde hoogst weezinwekkend voor hem wordt en het verlangen of de drang tot zondigen uit zijn leven wordt weggenomen.

Stellig is dit, althans ten dele, wat er wordt bedoeld met rein van hart zijn! Als wij dan ook in de bergrede lezen dat de „reinen van hart” God zullen zien, verleent dit een diepe betekenis aan de in 1832 bij monde van de profeet Joseph Smith gedane uitspraak van de Heer, dat zij die op dit moment onrein zijn, zich kunnen vervolmaken en rein kunnen worden:

„Heiligt u daarom, opdat uw gemoed oprecht voor God worde, en de dagen zullen komen, dat gij Hem zult zien; want

Hij zal Zijn aangezicht voor u ontsluiëren, en het zal in Zijn tijd geschieden, en op Zijn wijze, en overeenkomstig Zijn wil.” (Leer en Verbonden 88:68.)

In 1833 heeft de profeet nogmaals de verzekering gegeven dat degenen die zich ten volle bekeert de Heer zal zien; en dit houdt vergeving in, want alleen de reinen van hart zullen God zien.

Wat een voldoening geeft het om van smerigheid te worden gereinigd, maar hoeveel beter is het niet om de zonde nooit te hebben bedreven.

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aangezicht zal zien, en weten dat Ik ben.” (Leer en Verbonden 93:1.)

Dit was ook de toestand waarin Enos verkeerde toen hij, na lang en vurig te hebben gebeden en zich oprecht te hebben bekeerd, de verzekering ontving dat zijn zonden hem waren vergeven. Hij vertelt:

„En er kwam een stem tot mij, die zeide: Enos, uw zonden zijn u vergeven en gij zult worden gezegend. En ik, Enos, wist dat God niet kon liegen.” (Enos 1:5-6.) Sta mij toe hier één laatste gedachte aan toe te voegen. Bij al onze betuigingen van verwondering over en dankbaarheid voor de liefdevolle en vergevengezinde houding van onze Vader, mogen wij ons niet laten misleiden tot de veronderstelling

dat vergeving lichtvaardig mag worden opgenomen of dat de zonde na onze plechtige verklaringen van berouw en bekering, straffeloos kan worden herhaald.

„En de Here zeide tot hem: Ik zal u en uw broeders uw zonden vergeven; maar gij moet niet meer zondigen, want gij moet bedenken, dat Mijn Geest niet altijd met de mens zal twisten; daarom zult gij, indien gij zult zondigen totdat gij geheel rijp zult zijn, van de tegenwoordigheid des Heren worden afgesneden.” (Ether 2:15.)

Nog een dwaling waartoe sommige over-

tredders vervallen wegens de beschikbaarheid van Gods vergiffenis, is de illusie dat zij op de een of andere manier sterker zijn doordat zij een zonde hebben begaan en vervolgens een periode van bekering hebben doorgemaakt. Dit is eenvoudig niet waar. Wie de verleiding weerstaat en zonder zonde leeft is er veel beter aan toe dan degeen die gestruikeld is, ongeacht hoezeer de zondaar zich heeft bekeerd. Weliswaar kan de bekeerde overtreders misschien meer begrip opbrengen voor iemand die tot dezelfde zonde vervalt, en in zoverre kan hij misschien meer bijdragen tot diens herstel; zijn zonde en

Suggesties voor huisonderwijzers

1. Vertel wat u denkt over de zegeningen van vergeving. Vraag gezinsleden wat zij ervan denken.

2. Zijn er teksten uit de Schriften of andere aanhalingen in dit artikel die het gezin kan voorlezen of bespreken?

3. Bespreek het bekeringsproces: berouw, nalaten van zonde, belijden, vergoeden van alles wat verloren gegaan is en het naleven van de geboden. Waarom is het belangrijk om hier vroegtijdig mee te beginnen, in plaats van het uit te stellen?

4. President Kimball zegt dat sommigen, „die het koninkrijk beërven (. . .) misschien (. . .) deze afschuwelijke zonden (hebben) begaan, maar (. . .) niet langer onrein (zijn), daar zij gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd zijn. Wanneer iemand gewassen, gezuiverd en gereinigd is, is hij geen zondaar meer.” Bespreek de hoop en bemoediging die deze boodschap kan geven.

5. Zou deze bespreking meer inhoud kunnen krijgen als men eerst met het gezinshoofd zou spreken? Is er voor het gezinshoofd een boodschap van de quorumleider of de bisschop over het onderwijzen van gezinsleden?

bekering hebben hem echter beslist niet sterker gemaakt dan degene die steeds rechtvaardig is gebleven. God zal vergeven, daar zijn wij zeker van. Wat een voldoening geeft het om van smerigheid te worden gereinigd, maar hoeveel beter is het niet om de zonde nooit te hebben bedreven.

Ik hoop dat het uit hetgeen ik heb gezegd duidelijk is dat vergeving beschikbaar is voor allen die de onvergeeflijke zonde niet hebben begaan. Gelukkig voor sommigen zal God zelfs op voorwaarde van voldoende bekering vergeving schenken aan iemand die is geëxcommuniceerd, hetgeen, net als een operatie, helaas weleens nodig kan zijn.

„Maar indien hij zich niet bekeert, zal hij niet onder Mijn volk worden gerekend, opdat hij Mijn volk niet te gronde richt; want ziet, Ik ken Mijn schapen, en ze zijn geteld.

Evenwel zult gij hem niet uit uw synagogen of uw bedehuizen werpen, want aan dezulken zult gij het woord blijven bedienen; want gij weet niet, of zij niet zullen terugkomen en zich bekeren en met volvoornemen des harten tot Mij komen, en Ik hen zal genezen, en gij het middel zult zijn om hun zaligheid te brengen.” (3 Nephi 18:31-32.)

Vergeving van zonden is één van de heerlijkste beginselen die God de mens ooit heeft geschonken. Evenals bekering, is ook vergeving een goddelijk beginsel, zonder dewelke het geen zin zou hebben mensen op te roepen tot bekering. Dank zij dit beginsel echter is de goddelijke uitnodiging aan ieder van ons gericht: Kom, bekeer u van uw zonden en word vergeven!

(Een bewerkte uitgave van „God zal vergeven”, *Het wonder der vergeving*, hoofdstuk 22, blz. 353-374.) □

Wanneer uw vrouw een roeping in de kerk heeft

Gerald R. Schiefer

Onlangs kwam er een uitzonderlijke kloeke priesterschapdrager bij me voor een tempelaanbeveling. Ik vroeg hem of hij zijn bisschop, zijn ringpresident en de president van de kerk steunde. Vanzelfsprekend beantwoordde hij ieder van deze vragen met een oprecht, nederig en krachtig „Ja”. Mijn volgende vraag was of hij zijn vrouw in haar roeping steunde. Hij nam even de tijd om hierover na te denken alvorens een positief antwoord te geven.

Toen voegde hij eraan toe: „President, dit is heel moeilijk voor me geweest. Vroeger was ik degene die belangrijke leidende functies in de kerk bekleedde, maar nu zijn de rollen omgedraaid: mijn vrouw is presidente van een hulporganisatie; de telefoontjes zijn allemaal voor háár; zij gaat naar de leidersvergaderingen; zij bevindt zich in de voorste gelederen. Nu ben ik degeen die thuis blijft om voor de kinderen te zorgen, terwijl zij het werk voor de kerk doet. Ik doe m'n best om haar te steunen, maar dit is een hele nieuwe ervaring voor me.”

Wij spraken samen over het eeuwige belang van echtelieden die samenwerken als een team en elkander bij alle facetten van hun leven steunen, waarna het interview werd afgesloten.

Dienen en werken in de kerk voert tot grote persoonlijke bevrediging - voor zowel man als vrouw. Naast een middel tot geestelijke groei, zijn taken in de kerk, daar zij een afwisseling vormen van de dagelijkse sleur, ook een manier om nieuwe energie en kracht op te doen. Zij stellen ons in de gelegenheid om invloed uit te oefenen op een groter aantal mensen en om onbaatzuchtig te dienen buiten het gezin.

De fijngevoelige echtgenoot zal beseffen dat hij zowel zijn tijd moet offeren als zich

inspanningen moet getroosten wil zijn vrouw het voordeel genieten van dienstbetoon en activiteit in de kerk. Ik was onlangs verbaasd te vernemen dat een van mijn goede vrienden, die actief is in de kerk, zijn vrouw niet toestaat om 's avonds de lessen huishoudkunde van de zustershulpvereniging bij te wonen, omdat hij dan voor de kinderen zou moeten zorgen. Het doet omgierig aan dat hij haar het voordeel van die lessen - en zichzelf en de kinderen die fijne uurtjes samen - ontzegt.

Hier stel ik tegenover de opwinding waarvan een jong echtpaar mij deelgenoot maakte. Bij hun verhuizing naar een nieuwe wijk werd de echtgenoot, die bijzonder verdienstelijk werk had verricht

met onze jeugd, tot een bestuursfunctie bij de volwassenen geroepen. Ik vond het jammer dat hij niet meer aan de jongelui was toegewezen, daar hij altijd zo'n goed contact met hen had en hun respect wist af te dwingen. Zijn vrouw zei echter: „Maak u geen zorgen, president, mijn man is heus nog wel bezig met de jeugd, want ik onderwijs de lauwermeisjes.” Dit jonge stel had er de juiste kijk op. Zij waren er zich van bewust dat zij, wegens hun eenheid, en waar het gepast was, in elkaanders functies deelden. Zij wisten dat zij, om te slagen, elkaanders hulp nodig hadden.

In een onlangs gehouden vergadering van de regionale raad vertelde een raadgever in een van de ringpresidiums over bepaalde ervaringen in zijn leven en gaf ons zijn getuigenis. Toen hij sprak over zijn vrouw, vermeldde hij dat zij zich op dat moment van een belangrijke verantwoordelijkheid moest kwijten in een leidersvergadering van een van de hulporganisaties en dat hij een gebed in zijn hart had voor haar welslagen. Ik had grote waardering voor zijn voorbeeld van het steunen van zijn vrouw in zijn gedachten en met zijn gebeden.

President Spencer W. Kimball heeft de broeders van de kerk erop gewezen dat zij hun vrouw met meer dan alleen stoffelijke zaken moeten steunen: „Petrus spoorde ons aan onze vrouwen eer te bewijzen (zie 1 Petrus 3:7). Toen Paulus zei dat iemand die niet voor de haren zorgt en voor haar huisgenoten, ‚erger (is) dan een ongelovige’ (1 Timoteüs 5:8), ga ik er graag vanuit dat zorgen voor de onzen niet alleen materiële geborgenheid inhoudt, maar ook gevoelsmatige. Toen de Heer ons in deze bedeling zei dat ‚vrouwen aanspraak (hebben) op haar echtgenoten voor haar onderhoud’ (Leer en

Verbonden 83:2), ga ik er vanuit dat ‚onderhoud’ ook onze plicht omvat om liefdevolle banden te onderhouden en niet alleen voor eten, maar ook voor aandacht en voorkomendheid te zorgen. . .

Sommigen onder ons zijn niet zo attent en voorkomend voor onze partner als het ons betaamt. Er kan volop eten in de kast staan, terwijl onze zusters toch weggewijnen door gebrek aan genegenheid en waardering voor alles wat zij doen.”

Vervolgens sprak president Kimball zeer openhartig over taken in de kerk: „Broeders, laten wij de zusters bij ons thuis evenzeer steunen bij hun roepingen in de kerk als zij ons steunen. Laten we hen niet verwaarlozen eenvoudig omdat zij hun plicht blijven nakomen, zelfs wanneer zij verwaarloosd worden.”

Bij een andere gelegenheid zette president Kimball het soort deelgenootschap uiteen dat echtelieden behoren te hebben: „Wanneer wij over het huwelijk spreken als een deelgenootschap, laten we er dan over spreken als een *volledig* deelgenootschap. Wij willen niet dat onze vrouwen *zwijgende of beperkte* deelgenoten zijn bij die eeuwige opdracht! Wees alstublieft een *bijdragende en volledige* deelgenote.”

Mijns inziens kan een volledige deelgenote voor honderd procent actief zijn in de kerk - en steun en aanmoediging ontvangen van de andere deelgenoot in het huwelijk.

Paulus stelde het zo: „In de Here is evenmin de vrouw zonder man iets, als de man zonder vrouw.” (1 Korintiërs 11:11.) Man en vrouw moeten één zijn, en als zodanig moeten zij als een team voortgaan naar verhoging, waarbij zij elkander bij al hun rechtvaardige inspanningen steunen.

Wij, echtgenoten, zouden misschien een rustig moment kunnen uitkiezen om onze vrouw te vertellen hoeveel wij van haar houden, hoe graag wij haar eeuwige metgezel willen zijn, en om haar te vragen hoe wij haar beter kunnen steunen - niet alleen wat haar roeping in de kerk betreft.

maar bij alle facetten van haar leven. Dit zou weleens eeuwige vruchten af kunnen werpen. □

Gerald R. Schiefer is eerste raadgever in het presidium van de Ring Ridgecrest Californië.

Een voorbeeld uit de praktijk

Mijn eenmansaanvuurafdeling

Elizabeth Nielsen

Toen wij nog maar net twee maanden getrouwd waren werd ik geroepen als presidente van de zustershulpvereniging van de wijk. Later werd ik presidente van de jonge-vrouwen, eerst op wijk-, daarna op ringniveau. Na zeven jaar getrouwd te zijn, bekleedde ik nog steeds leidende functies in de kerk. Maar al te dikwijls is het precies andersom in de kerk en is de man degen die alom bekend is en de tijdrovende functies bekleedt. Zonder de minste klacht nam mijn man de oude auto, zodat ik kon beschikken over de meer betrouwbare nieuwe; hij bleef 's avonds zonodig thuis, terwijl ik, als

vertegenwoordigster van de ring, de wijken bezocht en leid(st)ersvergaderingen leidde; hij bevond zich onder mijn toehoorders als ik sprak op conferenties; gewillig betaalde hij voor extra materiaal voor kerkelijke activiteiten; en hij was altijd bereid te luisteren als ik een probleem of behoefte aan een luisterend oor had. Wat doet mijn man om zijn liefde voor mij te tonen? Hij steunt mij bij de roepingen die ik ontvang. Ik weet dat ik ze niet naar behoren na zou kunnen komen zonder hem of zijn liefde. Ik hoop dat ik hem in zijn huidige en toekomstige roepingen even goed steun en zal steunen. □

Het evangelie doorgeven aan vrienden

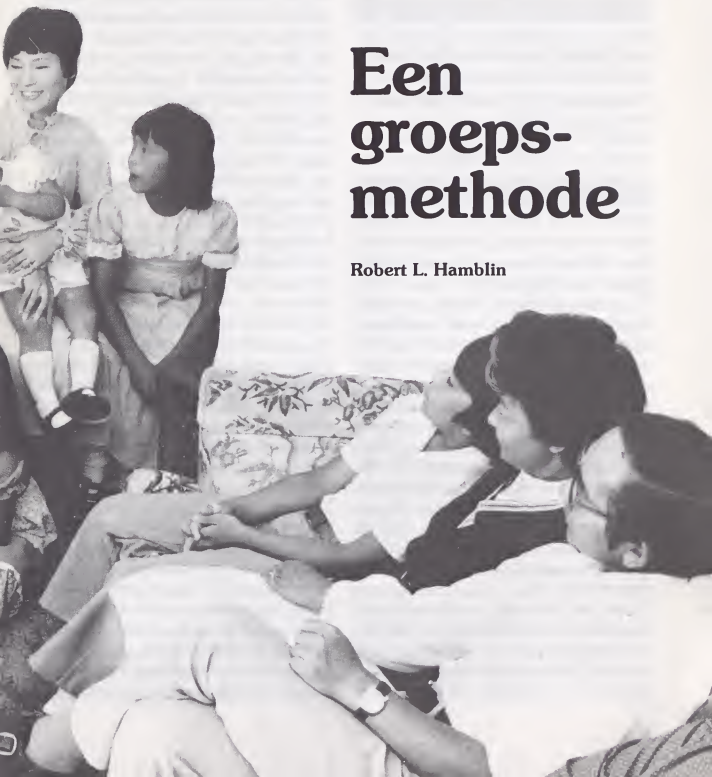
In een leidersvergadering die in november 1961 werd gehouden, aanvaardde ik, met nog vele anderen, een oproep om deel te nemen aan het programma „ieder lid een zendeling”, dat kort daarvoor was aangekondigd door president David O. McKay. Op uitnodiging van ouderling Spencer W. Kimball, die toen lid was van de Raad der Twaalf Apostelen, beloofde ik een voorbeeld te zijn voor de leden in

mijn omgeving door vrienden, die geen lid van de kerk waren, bij mij thuis uit te nodigen voor gesprekken met zendingen.

Een maand of zo later vroeg ouderling Delbert L. Stapley van de Raad der Twaalf, op verzoek van ouderling Kimball, in een andere leidersvergadering van de ring hoeveel van ons daadwerkelijk gevolg hadden gegeven aan ouderling

Een groeps- methode

Robert L. Hamblin

Kimballs oproep. Slechts een drietal van de ongeveer vijftig aanwezigen had zelfs maar gepolst of vrienden buiten de kerk misschien belangstelling hadden, en er was er maar één die erin geslaagd was de gesprekken met de zendelingen plaats te laten vinden. Diep beschaamd dat ik mij onder degenen bevond die het zelfs niet hadden geprobeerd, kwam ik tot de slotsom dat de Heer werkelijk wilde dat de aanwezigen op die vergadering als leden ook zendelingen zouden zijn. Hij had, tenslotte, twee van zijn twaalf apostelen gestuurd om ons dit begrip te onderwijzen en ervoor te zorgen dat wij ons daartoe verplichtten.

Nadat ik mijn vrouw die avond had verteld wat er in de vergadering was gebeurd, begonnen wij een lijst te maken van niet-leden die wij goed genoeg kenden om te vragen of zij meer wilden weten over de kerk. Tot onze verbazing werd het toch nog een lange lijst van ongeveer veertig namen.

Wij gingen beseffen dat wat ons ervan weerhouden had niet-leden te vragen of zij er voor voelden met de zendelingen te spreken, louter angst was geweest, angst dat vriendschappen daardoor zouden worden aangetast en dat wij, naargelang ons optreden bekend werd, de gerespecteerde plaats die wij in onze niet-mormoonse leefgemeenschap hadden verworven, zouden verliezen. Een dergelijk resultaat, hadden wij gedacht, zou niet alleen voor onszelf, maar ook voor de kerk een nadeel zijn. Op al deze terreinen zouden wij weldra zeer aangenaam worden verrast.

Onder het bespreken van de wijze van benadering van onze vrienden, besloten mijn vrouw en ik dat zij eerder geneigd zouden zijn met de zendelingen te spreken als er ook andere niet-mormoonse

echtparen bij waren. Zij zouden zich meer op hun gemak voelen in een groep, zodat niet alle aandacht op hen was gericht. Bovendien waren wij onder de indruk geweest van het succes van Wilford Woodruff bij het onderwijzen van grote groepen mensen. Het schijnt dat de Geest bij die gelegenheden zo intens voelbaar was, dat de toehoorders weleens een zo doordringend getuigenis ontvingen, dat zij ertoe bewogen werden ter plekke gedoopt te willen worden.

Nu dat we zo ver waren gevorderd, namen wij contact op met een van de districtsleiders in ons zendingsgebied die wij kenden, ouderling Bruce Chadwick, en vertelden hem wat onze plannen waren. Hij was enthousiast en bood zelfs aan de gesprekken te leiden, met de hulp van een van de zoneleiders, ouderling Dennis Stoddard.

Een dag of wat later kwamen de ouderlingen Chadwick en Stoddard langs voor een verdere bespreking van het plan. Wij besloten de avond iedere keer te beginnen met het aanbieden van verfrissingen en de mensen zo'n vijftien à twintig minuten wat met elkaar te laten praten ten einde een ontspannen sfeer te krijgen en dan pas met de les te beginnen. Op die manier zouden wij de geestelijke stemming waarmee de ouderlingen de onderzoekers naar huis wilden laten gaan, niet verstoren.

De ouderling die de les gaf zou ons van tijd tot tijd vragen of wij nog iets toe te voegen hadden, hetgeen voor ons een teken zou zijn, mits daartoe geïnspireerd, ons getuigenis te geven over hetgeen zojuist besproken was. Wij zouden ook ons steentje bijdragen wat het beantwoorden van de vragen betreft. De ouderlingen besloten de opwekking tot de doop en tot het onderhouden van het woord

van wijsheid helemaal tot het eind uit te stellen, wanneer wij met iedere onderzoeker apart konden spreken. Hierdoor werd iedere zweem van druk tijdens de groepsvergaderingen vermeden zonder dat het bekeringsproces werd belemmerd: het aantal mensen dat gedoopt werd, alsmede het aantal dat actief bleef in de kerk, bleek uiteindelijk hoger dan gewoonlijk te zijn.

De ouderlingen zouden iedere keer wat vroeger komen, zodat wij samen op de knieën konden gaan om de hulp van de Geest af te smeken. Daarnaast zou ik leden van de kerk vragen om voor en na de gesprekken een gebed uit te spreken. Eindelijk waren we zo ver dat wij afspraken met onze vrienden konden gaan maken. Wij hoopten dat als wij alle veertig mensen op onze lijst uitnodigden, er uiteindelijk twee groepen met ieder vier à vijf onderzoekers over zouden blijven. De ene groep zou op de vrijdagavond bij elkaar komen, de andere op zaterdagavond.

Bij het bezoeken van onze vrienden die geen lid van de kerk waren probeerden we nooit precies hetzelfde te zeggen. Het volgende is echter een typisch voorbeeld van wat wij zeiden en deden.

Toestemming vragen. Voor wij een stel uitnodigden waarvan alleen de man of de vrouw geen lid was van de kerk, vroegen wij eerst toestemming aan degenen die wel lid was, gewoonlijk als wij ze zagen in de kerk. Wij legden uit wat de bedoeling was en vroegen of wij bij hen langs mochten komen om hen voor de gesprekken uit te nodigen. Wanneer we een enkele keer wat weerstand tegenkwamen, stelden wij voor dat het lid de ander in de gelegenheid zou stellen om zijn of haar vrije wil uit te oefenen en dat het resultaat weleens een aangename verrassing zou kunnen

zijn. Over het algemeen stemden deze leden dan toe.

Bij de mensen langs gaan. Ons inziens was het 't beste onaangekondigd langs te gaan bij de mensen, op een tijdstip dat wij er redelijk zeker van konden zijn dat man en vrouw beiden thuis waren. Gewoonlijk maakten wij eerst een praatje.

Het is de Geest die bekeert,
maar mensen moeten
daarnaast met hun intellect
ervan overtuigd zijn dat
de kerk waar is.

De uitnodiging. Wanneer volgens ons het juiste moment daar was, zeiden wij, bijvoorbeeld: „Wij zijn bezig een aantal echtparen uit te nodigen voor een serie gesprekken over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waarin de belangrijkste leerstellingen van de kerk besproken zullen worden. De meeste mensen vinden ze leerzaam en interessant. U zult ook de kans krijgen om eventuele vragen te stellen over de kerk of over de programma's of leringen ervan en deze te bespreken.” Zonder een antwoord af te wachten, voegden wij er vervolgens aan toe: „Wij willen u graag allebei uitnodigen. Misschien heeft u zelf geen belangstelling voor de kerk, maar in dat geval is dit voor u een uitstekende gelegenheid om te weten te komen wat uw vrouw (of uw man of uw mormoonse vrienden) gelooft (of geloven). Het zal u helpen begrijpen hoe zij zich voelt (of voelen).”

Om mogelijke angst voor het onder druk gezet worden tegen te gaan, voegde een van ons eraan toe: „Als u besluit te komen, zullen wij u op een zeker moment waarschijnlijk uitnodigen om lid te worden van de kerk. Wij zijn er echter van overtuigd dat niemand dit moet doen tenzij zij daar echt een verlangen toe hebben.”

Bezwaren pareren. Meer te weten komen over het geloof van hun wederhelft of van hun vrienden was soms niet voldoende om mensen ertoe te bewegen de uitnodiging aan te nemen. Dikwijls vertelden deze potentiële onderzoekers waarom zij aarzelden, waarna wij gewoonlijk ons best deden om hun bezwaren zo tactvol mogelijk te pareren. Dikwijls had dit tot gevolg dat zij van mening veranderden en erin toestemden aan de gesprekken deel te nemen.

Tegen onze minder godsdienstige vrienden zeiden we weleens: „Persoonlijk en als gezin vinden wij grote voldoening en betekenis in ons lidmaatschap van de kerk. Door deze gesprekken zult u kunnen vernemen waarom de kerk voor ons zo waardevol is.”

Enige vrienden die geen lid van de kerk waren, waren wèl godsdienstig en wisten het een en ander over de leerstellingen van de kerk, maar hadden er bepaalde bezwaren tegen. Met het oog daarop antwoordden wij gewoonlijk: „De Heer zei tegen de profeet Jesaja: ‚Mijn gedachten zijn niet uw gedachten en uw wegen zijn niet mijn wegen’ (Jesaja 55:8). Deze gesprekken zullen u in de gelegenheid stellen voor uzelf te ontdekken of de kerk gebaseerd is op Gods gedachten en Gods wegen.”

Tegen echtparen met kleine kinderen, of die hoopten kinderen te krijgen, zeiden we vaak: „De mormoonse kerk heeft

uitstekende programma's voor alle leeftijdsgroepen, en wel in 't bijzonder voor kinderen, tieners en jonge volwassenen. Wij hebben ontdekt dat wanneer ouders actief zijn in de kerk en de geboden onderhouden, hun kinderen gewoonlijk niet in moeilijkheden raken en voorspoedig opgroeien om een goed en gelukkig leven te leiden.”

Als wij ervan overtuigd waren dat man en vrouw zielsveel van elkaar en van hun kinderen hielden, zeiden we weleens: „Eén van de aantrekkelijke punten van de mormoonse kerk is het eeuwig huwelijk waardoor een man en vrouw, en hun kinderen, op voorwaarde van waardigheid, in het hiernamaals kunnen voortbestaan als gezin. Misschien wilt u daar wel meer over weten.”

Wanneer de tijd daar was om de zaken definitief te regelen, stelden wij de echtparen op de hoogte van de datums en het programma, waarna één van ons vroeg: „Neemt u onze uitnodiging aan?”

Toen wij deze aanpak voor 't eerst gebruikten, waren wij zeer verrast. Ongeveer *tweederde* van onze vrienden zei ja. Na slechts zestien echtparen van onze oorspronkelijke lijst te hebben benaderd, hadden we al twee groepen van ieder zes onderzoekers. Samen dus met drie of vier echtgenoten die wel lid van de kerk waren, de zendelingen en wijzelf, telde iedere groep zo'n dertien à veertien mensen.

Sommige mensen die de eerste keer geweigerd hadden, nodigden wij later een tweede keer uit. Gewoonlijk vertelden we eenvoudig dat we zouden beginnen met een volgende serie gesprekken over de kerk en ons afvroegen of ze deze keer misschien zin hadden om mee te doen. Wij voelden dat de Geest ons aanzette tot deze tweede uitnodiging en

het feit dat sommige mensen deze aannamen, schonk voldoening.

Zoals wij gehoopt hadden, was de Geest sterk aanwezig in die vergaderingen. Het was een overweldigende ervaring voor de niet-leden en de meesten waren dan ook zichtbaar aangedaan.

Gewoonlijk leidde de ene ouderling de eerste helft van het gesprek en de andere de tweede helft, terwijl het stellen van vragen steeds werd aangemoedigd. Soms werd de onderzoekers gevraagd of zij 't goed vonden als hun vraag de week daarop werd beantwoord. Zij stemden altijd toe en wij kwamen altijd, zoals was beloofd, op hun vraag terug. De antwoorden op de meeste vragen werden echter meestal gelijk en competent gegeven, en waren dikwijls geïnspireerd. De onderzoekers waren er bijna altijd tevreden mee.

Wij waren heel voorzichtig en geduldig bij het beantwoorden van vragen, hetgeen meestal aan de hand van de Bijbel gebeurde, maar ook weleens aan de hand van de Schriftuur uit de laatste dagen. Het is de Geest die bekeert, maar daarnaast moeten mensen met hun intellect ervan overtuigd zijn dat de kerk waar is. Dit kan bewerkstelligd worden door het volgen van de gesprekken, door het lezen van het Boek van Mormon en andere publikaties van de kerk, en door het beantwoord krijgen van hun vragen. Naargelang zij deze dingen doen met oprechte bedoelingen, geven zij gewoonlijk blijk van een veel groter vermogen om te onderscheiden tussen zuiver emotionele reacties en de invloed van de Geest. Bijgevolg waren wij het nooit moe hun vragen te beantwoorden en trachtten wij dit steeds goed en duidelijk te doen, en uiteraard met behulp van de Geest. Iedere vraag werd beantwoord, maar niet

altijd meteen. Een aantal vragen stelde kwesties aan de orde waarvoor de onderzoekers nog niet rijp waren, en andere zouden gevoerd hebben tot een afdwalen van het punt waar het die avond in hoofdzaak om ging. In dergelijke gevallen vertelden we altijd waarom we het geven van een antwoord wilden uitstellen en

---

Een aantal van de onderzoekers dat de serie had afgemaakt en aanvankelijk had geweigerd lid van de kerk te worden, is mettertijd gedoopt.

---

trachtten wij de onderzoeker enig idee te geven van wanneer de vraag wèl zou worden beantwoord.

Naarmate de gesprekken werden voortgezet zagen wij hoe, met het studeren en het bidden met een verlangen in hun hart om te weten of de kerk waar was, het getuigenis van de onderzoekers groeide. Meestal wachtten wij met onze uitnodiging om lid te worden van de kerk totdat onze onderzoekers lieten weten dat zij geen vragen meer hadden en een getuigenis hadden ontvangen van de Geest. In één geval liet een van onze vrienden ons na het afronden van de serie gesprekken nog vijf keer bij hem en zijn vrouw thuis komen. Iedere keer besteedden wij ongeveer een uur aan het beantwoorden van zijn vragen, waarna hij onze antwoorden overwoog. Tenslotte had hij echt geen vragen meer en namen hij en zijn vrouw, die onderdehand allebei een getuigenis

hadden verworven en het verlangen hadden om lid te worden van de kerk, graag onze uitnodiging aan om te worden gedoopt.

Als alle gesprekken plaats hadden gevonden, bedankten wij iedereen voor zijn deelname en vertelden we dat wij binnenkort bij hen langs zouden komen. Samen met de ouderlingen bezochten wij in de volgende twee à drie dagen ieder echtpaar, beantwoordden eventuele resterende vragen en nodigden hen vervolgens eenvoudig uit om lid van de kerk te worden. Tot onze verbazing werd de uitnodiging door ongeveer tweederde van de onderzoekers van de eerste groep aangenomen.

In de week daarop vroegen verschillende van onze vrienden en bekenden in de kerk, die van ons welslagen hadden gehoord, of wij van plan waren nog meer groepen voor de lessen uit te nodigen. Wij zeiden ja, en stelden voor dat zij en hun vrienden die geen lid waren van de kerk, ook zouden komen. Verschillenden gingen erop in.

Deze keer benaderden wij de resterende echtparen van onze lijst, waarvan sommige helemaal geen lid van de kerk waren en andere gedeeltelijk. Weer aanvaardde zo'n tweederde de uitnodiging. Wij gingen ook langs bij de echtparen die de eerste serie hadden bijgewoond maar er de voorkeur aan hadden gegeven niet te worden gedoopt. Wij zeiden gewoon dat we nog twee verdere groepen bij ons thuis zouden krijgen voor de gesprekken en vroegen of zij weer wilden komen. Wij waren heel verrast toen zij er allemaal in toestemden. Deze keer bestonden de groepen elk uit een vijftwintigtal mensen en was de Geest nog sterker aanwezig.

Ouderling Chadwick en ouderling Stod-

dard waren bekwaam geworden in het leiden van de gesprekken, terwijl onze antwoorden op de vragen over het algemeen duidelijker waren. Bij het bidden waren we ook ontvankelijker voor de Geest. Verschillende leden die deze latere serie bijwoonden vertelden ons dat zij eigenlijk niet geweten hadden wat een getuigenis was totdat zij de lessen hadden meegemaakt en de Geest hadden gevoeld in die vergaderingen. Wederom tot onze verbazing, ontving ongeveer tweederde van de aanwezigen een getuigenis en werd gedoopt, samen met een aantal van hun kinderen, die apart waren onderwezen door de ouderlingen.

Intussen waren wij zover dat wij eindeloos door hadden kunnen gaan met het maken van bekeerlingen, maar het ontbrak ons aan mensen die wij goed genoeg kenden om ze voor de gesprekken uit te nodigen. Enige tijd later, toen wij weer een dertigtal kennissen die geen lid van de kerk waren hadden opgedaan, organiseerden wij weer een serie gesprekken en weer met succes. Vervolgens verhuisden wij naar Tucson (Arizona). Nadat wij weer ongeveer dertig kennissen buiten de kerk hadden verzameld, nodigden wij hen bij ons thuis uit voor de gesprekken. Onze twee ervaringen met groepen hier in Tucson waren even succesvol als die daarvoor. Weer nam ongeveer tweederde van de mensen onze uitnodiging aan om aan de lessen deel te nemen en daarvan nam driekwart de uitnodiging aan om te worden gedoopt. June, mijn vrouw, en ik onderwezen deze groepen, daar wij inmiddels op een ringzending waren geroepen. Als wij geen zendelingen voor de kerk waren geweest, zouden wij echter opnieuw de hulp hebben ingeroepen van de full-time zendelingen.

Geen van onze vrienden of kennissen gaf

ooit enige blijk van ergernis ten gevolge van onze uitnodigingen of van de lessen. Niet meer dan ongeveer tien procent van hen die de uitnodiging voor de gespreks-groepen hadden aangenomen haakten na twee of drie lessen af. Slechts zo'n kwart van hen die de serie hadden afgemaakt verkozen geen lid van de kerk te worden. Niemand van degenen die hadden gezegd geen belangstelling te hebben beklaagden zich er later over dat wij hen hadden benaderd, noch wezen zij op enige wijze onze vriendschap daarna af. Een aantal van de onderzoekers dat de

serie had afgemaakt en aanvankelijk had geweigerd lid van de kerk te worden, is mettertijd - vijf en zelfs negentien jaar later - gedoopt. Zij hadden eenvoudig die periode nodig voor hun bekering. Vanzelfsprekend zou het stopzetten van onze vriendschappelijke contacten met hen na afloop van de lessen eerder een belemmering dan een steun zijn geweest bij hun uiteindelijke beslissing. Een aantal van deze niet-leden had de uitnodiging aangenomen om de lessen opnieuw bij te wonen, samen met de andere groepen bij ons thuis, in één geval tot vijf keer toe. Zij, die voorsnog geen lid zijn geworden,

Laten we erover praten

Nadat u „Het evangelie doorgeven aan vrienden” voor uzelf of als gezin hebt gelezen, wilt u misschien een aantal van de volgende vragen bespreken tijdens een gezamenlijk studie-uurtje.

1. *Wat zijn de voor- en nadelen van de groepsmethode van het onderwijzen van het evangelie aan vrienden en kennissen die geen lid van de kerk zijn?*

2. *Welke suggesties uit dit artikel kunnen u helpen om bezwaren tegen uw uitnodiging om de gesprekken met de zendelingen bij te wonen te pareren?*

3. *Als u uw vrienden en kennissen buiten de kerk nog niet heeft benaderd over het deelnemen aan de lessen van de zendelingen, of wanneer u weinig succes heeft gehad, welk plan kunt u dan opstellen om de hinderpalen te boven te komen?*

4. *Wie van uw vrienden en kennissen buiten de kerk zou u, of groepsgewijs of als aparte gezinnen, kunnen uitnodigen voor de gesprekken onder leiding van de zendelingen?*

zijn niettemin wel goede vrienden van de kerk. Sommigen wonen zo nu en dan een vergadering bij en allen hebben zij bijgedragen aan bouwfondsen en op andere wijzen deelgenomen aan een aantal van de programma's van de kerk. Wij zijn van mening dat de meesten waarschijnlijk wel een getuigenis hebben, maar er nog niet in zijn geslaagd de beslissende stap te nemen.

Ongeveer negentig procent van hen die lid van de kerk zijn geworden als gevolg van onze groepsvergaderingen is nog steeds actief. De unieke aspecten van de groepslessen moeten ook een bepaalde

invloed hebben uitgeoefend: de onderzoekers hebben elkander gadegeslagen terwijl hun vragen werden beantwoord, terwijl de invloed van de Geest werd gevoeld, terwijl er gebeden werd, getuigenissen werden verkregen en de beslissing werd genomen om zich te laten dopen. Wij schrijven het toe aan het groepsproces, dat er een vriendschapsband werd ontwikkeld die door de jaren heen heeft bijgedragen aan het in stand houden van getuigenissen en kameraadschap in de kerk. Wij hebben ervaren dat de benadering op de man af soms de beste benadering is. □

Zij kwam mij te hulp

Janet Peterson

Drie weken na de geboorte van ons vijfde kind werd mijn man geroepen als bisschop van onze pas gesplitste wijk. Tijdens zijn interview met ons had onze ringpresident uiting gegeven aan zijn bezorgdheid over ons jonge gezin, maar tevens onderstreept dat Larry door de Heer tot deze functie was geroepen. Mijn persoonlijke bezorgdheid nam af naarmate wij ons bewust werden van de bevestiging van de Geest.

De eerste weken, waarin wij kennismaakten met wat het betekent om het gezin van een bisschop te zijn en waarin onze gloednieuwe zoon Jeffrey zijn plaatsje verwierf in ons gezin, waren voor ons allemaal uitermate spannend en afmat-

tend. Toen echter de opwinding en het nieuwe van deze beide gebeurtenissen begon te slijten, besepte ik hoe vermoeid ik zowel lichamelijk als geestelijk was, en ik ontdekte dat ik er niet goed tegenop gewassen was.

Op dat moment kwam zuster Camilla Kimball mij te hulp. Zuster Kimball zou dat jaar de zustershulpvereniging van een van de ringen aan de Brigham Young University toespreken, en mijn schoonzuster, die de ZHV-presidente van die ring was, had mij en mijn schoonmoeder uitgenodigd om daarbij aanwezig te zijn. Zuster Kimball baseerde haar toespraak op vragen die de leden van de ring haar hadden gesteld, waaronder de vraag

Met tegenzin dronk Naheed haar kroes met *lassi* (karnemelk met rietsuikersap) leeg. Ze was eigenlijk veel te opgewonden om te eten of te drinken, want vandaag zou ze voor 't eerst in haar leven naar school gaan. Naheed zou binnenkort elf worden en zo lang als zij zich kon herinneren had zij het verlangen gehad om naar school te gaan. In haar kleine dorp in Pakistan was het echter ongebruikelijk dat meisjes naar school gingen. Naheed had 't altijd heerlijk gevonden om naar het postkantoor te gaan

en daar te kijken hoe Ali Mujuber, de schrijver, brieven schreef voor de dorpelingen die zelf niet konden schrijven. Zij luisterde ook terwijl hij de antwoorden op die brieven voorlas.

Als iemand een brief wilde sturen vroeg Ali Mujuber eerst altijd: „Voor wie is hij bestemd?” en „Waar moet hij naartoe, naar welk dorp of welke stad?” Daarna nam hij zijn pen van bamboe ter hand, keek of de punt wel goed was, en doopte haar in de grote inktpot, onderdehand zorgvuldig

NAHEED EN HAAR KOSTBARE GEHEIM

Dawn Asay

luisterend naar wat zijn klant in de brief wilde zeggen, waarna hij de woorden op het papier begon te krassen.

Naheed keek dan nauwlettend toe hoe Ali Mujuber de prachtige schrijftkens vormde. Zij genoot van het krassende geluid van de pen, van de inktgeur en van het dreunende stemgeluid van de dorpsbewoner. Meer dan wat ook in de hele wereld, wilde Naheed het geheim doorgronden van het schrijven en lezen van die krullerige tekenjes - en vandaag zou ze daarmee beginnen.

„Binnenkort kan ik doen wat Ali Mujuber doet,” peinsde zij.

Haar broer, Bashir, hoorde haar. Hij glimlachte, want hij was ook een poosje naar school geweest, voordat vader hem op de akkers nodig had. „Zo eenvoudig is het niet,” waarschuwde hij. Maar bereidwillig hielp hij zijn zusje bij het klaarmaken van haar kleitafeltje en bamboe schrijfhoutje.

Weldra ging Naheed met haar spulletjes op weg.

„*Kuda Hafiz* (Moge de Almachtige je behouden),” riep moeder toen Naheed op weg ging langs het pad dat voerde naar de enorme, breedgetakte banyanboom. Het was in de schaduw van deze grote boom dat de

kinderen van hun leraar les zouden krijgen. Het dorpje bezat geen schoolgebouw, dus kon er alleen school worden gehouden op droge dagen, want zodra het begon te regenen, moesten de leerlingen vlug naar huis hollen om te schuilen.

Op weg naar huis treuzelde Naheed, zich afvragend hoeveel dagen van onder de banyanboom er nodig zouden zijn wilde zij alles weten wat Ali Mujuber wist. Ze werd duizelig bij de gedachte aan de vele, vele dagen die in 't verschiet lagen. „Misschien was het toch dom van me om te denken dat ik ooit zoiets belangrijks en moeilijks zou kunnen doen als lezen en schrijven,” mompelde zij. *Misschien heeft moeder me thuis nodig*, mijmerde zij. *Misschien is school een verkwisting van al die uren.*

Moeder zat naast het vuur op het binnenplaatsje en bakte *chapati*, het brood voor de avondmaaltijd van het gezin. Zij begroette Naheed met een glimlach. „En, hoe was 't op school?” vroeg zij.

Naheed haalde haar schouders op en liep naar binnen om haar kleitafeltje en schrijfhoutje weg te leggen.

„Moeder, wat Ali Mujuber doet kan ik niet. Ik zal nooit zelfs maar één van de tekenjjes kunnen maken die zoveel betekenen in de brieven die Ali Mujuber schrijft.”

Moeder hield op met haar werk en keek haar dochttertje vele hartkloppen lang in de ogen. „Naheed, m'n meisje,” begon ze. „Veel van de plichten waaruit het leven van een vrouw bestaat zijn gemakkelijk in een paar tellen, in een uur of in een dag

geleerd. Toen ik zo oud was als jij, werden mij alleen zulke taken gegeven. Meisjes mochten toen niet naar school. Maar jij . . . jij, mijn dochter, krijgt de kans om woorden en hun zoete geheimen te leren. Zulke kostbare geheimen worden echter niet zomaar geschonken . . . en zeker niet in slechts één dag.”

Naheed sloeg haar ogen neer. Moeder had gelijk. Naheed had zich erg vergist door te denken dat zij alles even zou leren op haar eerste dag op school. Zij liet haar moeder op de binnenplaats achter en huppelde naar het dorpsplein, met een licht hart. „Het lukt me wel. Ik weet dat 't me zal lukken,” neuriede ze voor zich heen.

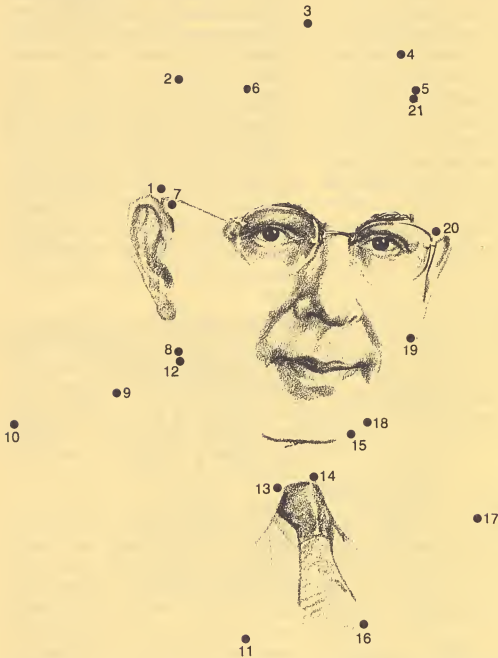
Zij keek toe hoe de dorpsjongens zich opstelden voor een spelletje *pir kaudi* (een soort krijgertje met een eindstreep). Vanwaar zij stond zag zij haar moeder, samen met de andere vrouwen uit het dorp, gracieus naar de bron lopen met een grote waterkruik op het hoofd.

Plotseling kwam er een gevoel van hoop en dankbaarheid bij haar op. Morgen, en nog heel veel dagen daarna, zou ze weer naar school gaan, maar ze zou niet alléén gaan. Ze zou iedere dag het jonge meisje met zich meenemen dat haar moeder eens was geweest. En Naheed zou zóveel zó goed leren, dat zij daarna haar moeder alles kon leren. Dan zou iedereen in de familie iemand in de buurt hebben die de kostbare woorden van de wereld kon lezen en schrijven. □

JOSEPH FIELDING SMITH (1876-1972)

Howard Boughner

„Wakker worden, Joseph Fielding,” fluisterde zijn moeder terwijl zij hem zacht tegen de schouder duwde. Werktuigelijk kwam de jongen uit zijn bed en kleeedde zich in 't donker aan. Hij wist dat een of andere vrouw bezig

was een baby te krijgen en dat zij zijn moeders hulp nodig had. Daar hij thuis de oudste was, reed Joseph Fielding zijn moeder dikwijls naar haar patiënten. Toen hij eens bezig was herinneringen op te halen, zei hij:

„Ik weet nog hoe ik dan midden in de nacht opstond, de lantaarn meenam naar de donkere stal en het paard voor de buggy spande. Dan reed ik mijn moeder naar het huis van een aanstaande moeder, zodat zij haar taak als vroedvrouw kon verrichten en kon helpen met de nieuwe baby. Intussen wachtte ik in de buggy. Ik vroeg mij dikwijls af waarom baby's zo vaak in 't holst van de nacht geboren werden.”

Naast het menen van de buggy voor zijn moeder bij afwezigheid van zijn vader, Joseph F. Smith, en het helpen op de familieboerderij in Taylorsville, hielp de jonge Joseph ook bij het verzorgen van zijn twaalf broertjes en zusjes. Hij gaf schone luiers, bakte brood en pasteien en hielp zelfs bij het maken van doorgestikte lappendekens. Joseph Fielding ging graag naar school en werd dikwijls lezende aangetroffen, vooral in de Schriften. Tegen de tijd dat hij twaalf was had hij het Boek van Mormon al helemaal doorgelezen.

Vòòr zijn vertrek naar Groot-Brittannië, waar hij een zending zou gaan vervullen, had Joseph Fielding gewerkt voor ZCMI (Zion's Cooperative Mercantile Institutions, een groot warenhuis in Salt Lake City), had hij zonder betaling gefungeerd als secretaris van zijn vader, en was hij in het huwelijk getreden. Toen hij in 1901 van zijn zending terugkeerde, werd hij te werk gesteld op het kantoor van de kerkhistoricus. Negen jaar lang diende hij als ringzending in de ring Salt Lake en zestien jaar lang was hij bestuurslid van de Onderlinge Ont-

wikkelingsvereniging voor Jongemannen. In 1906 werd hij assistent-kerkhistoricus. Het jaar daarop begon hij te werken voor de Genealogical Society en later fungeerde hij dertig jaar lang als haar secretaris en directeur. In maart 1921 werd hij kerkhistoricus, een functie die hij negenenvoertig jaar lang vervulde.

Op zijn drieëndertigste werd Joseph Fielding steun verleend als lid van de Raad der Twaalf Apostelen.

Al deze activiteiten hielden Joseph Fielding behoorlijk bezig, maar toch had hij nog tijd om van 1945 tot 1949 de kerk te dienen als president van de tempel te Salt Lake en om vijftwintig boeken en ontelbare artikelen te schrijven die de leer van de kerk uiteenzetten en verduidelijkten. Hij genoot altijd van muziek en schreef verschillende lofzangen, waaronder lofzang nr. 150, „Schijnt de reis u wat lang”? Daarnaast speelde hij handbal tot hij een eind in de zestig was.

Na zestig jaar onder vier presidenten te hebben gediend als apostel, werd Joseph Fielding in de leeftijd van drieënnegentig jaar geroepen als tiende president van de kerk. Alhoewel hij deze positie slechts tweeënehalf jaar vervulde, zijn vele belangrijke programma's van de kerk onder zijn leiding tot stand gekomen. Met de dood van president Joseph Fielding Smith op 2 juli 1972, ontviel de kerk een groot zending, schrijver, historicus, theoloog en genealoog. De jaren van zijn leven vormden een overbrugging tussen de tijd van de pioniers en die van de ruimtevaart.

□

Van vriend tot vriend

„LEEF DICHT BIJ DE HEILAND”

„Broeder Perry, als u de kinderen in de wereld iets kon vertellen, wat zou u hun dan zeggen?” vroeg ik.

„Ik zou hun graag willen zeggen zoveel mogelijk te leren over het leven van de Heiland en om zo dicht als maar kan bij Hem te leven. Leven op de manier van de Heer is de enige manier om vreugde en geluk te vinden. Wanneer zij de weg die Hij heeft uitgestippeld, verlaten, komt er altijd een straf aan te pas en zullen zij

ontdekken dat hun beslissing verdriet en hartzeer met zich mee zal brengen.

Kinderen horen al heel vroeg in hun leven een methode te ontwikkelen om hetgeen zij studeren te kunnen onthouden - een soort opbergstelsel. De mijne is zo eenvoudig, dat een kind van acht jaar zou kunnen gebruiken: wanneer ik in de Schriften lees en iets belangrijks tegenkom, onderstreep ik dit en probeer de hoofdgedachte eruit te halen. Als het over geloof gaat, schrijf ik het woord *geloof* naast de tekst.

Ik denk dat we teveel tijd besteden aan 't zomaar lezen van de Schriften zonder het gelezene in ons geheugen te prenten. Er wordt gezegd dat wij van alles wat wij lezen ongeveer tien procent onthouden, maar daar kunnen wij 50 à 60 procent van maken als we er bepaalde maatregelen voor nemen. Stel dat een kind met acht jaar begon, denk u dan eens in hoeveel kennis hij of zij zou hebben als gevolg van die vroege jaren waarin de Schriften al bestudeerd werden!”

Het gesprek ging verder over ouderling Perry's ouders en zijn eigen kinderjaren:

Uit een persoonlijk interview van Joleen Meredith met ouderling L. Tom Perry van de Raad der Twaalf Apostelen.

„Geestelijk gesproken ben ik heel dicht bij de kerk opgegroeid,” zei hij. „Mijn vader werd geroepen als bisschop van onze wijk toen ik nog maar een half jaar oud was. Tegen de tijd dat ik zes was, was onze wijk bezig een eigen gebouw te zetten. Vader nam ons vaak allemaal mee om eraan te werken. Ik weet nog dat mijn eerste taak bestond uit het trekken van spijkers uit de planken en ze recht slaan zodat ze opnieuw gebruikt konden worden.

Mijn vader kwam uit een groot boerengedzin dat zich in Idaho had gevestigd en er was heel weinig geld. Toen hij een jaar of veertien was, vroeg hij mijn grootvader toestemming om in de stad naar school te mogen gaan. Zijn vader gaf hem vijf dollar en een enkele reis naar Salt Lake City, waar hij het verder alleen moest zien te klaren. Hij vond een baantje waarbij hij moest zorgen voor de koeien van president Joseph F. Smith en drieënehalf jaar lang woonde hij als een lid van het gezin in het Beehive House. Vader zat op de LDS High School en ging vandaar door naar de University of Utah, waar hij namens de afgestudeerde studenten van zijn jaar de afscheidsrede hield. Vervolgens aanvaardde hij een aanstelling als hoofd van een school in Rexburg (Idaho). Daar leerde hij mijn moeder kennen, die les gaf aan dezelfde school. Zij trouwden, waarna pa het onderwijs vaarwel zei, rechten ging studeren en advocaat werd. Pa was iemand die de dingen heel intens voelde, maar hij verstond de kunst om zich te kunnen ontspannen. Iedere zaterdagmiddag werd met het gezin doorgebracht - dan werd er gevist, een stevige wandeling gemaakt of baseball gespeeld

in Logan Canyon. Zelfs toen ik nog maar heel klein was genoten hij en ik samen van een spelletje „hoefijzer werpen”. Mijn moeder was een geweldige vrouw. Zij bezat meer energie dan alle anderen die ik ooit heb meegemaakt. 's Ochtends was zij altijd als eerste op en 's avonds de laatste die zich ter ruste begaf - ze bleef de

hele dag aan de gang. Haar gezin stond bij haar op de eerste plaats en zij was een reusachtige steun voor mijn vader, die achttien jaar lang bisschop was en daarna nogeens twintig jaar ringpresident. Ik heb als jongen een aantal geweldige leraressen gehad. Ik herinner me een zekere zuster Johnson, die jarenlang jeugdwerkpresidente was. Wat was zij lief! Maar de lerares die ik mij het allerbeste herinner, was zuster Call, werkelijk een juweel van een vrouw. Ik weet nog

hoezeer ik onder de indruk was van het feit dat zij bereid was mee op trektocht te gaan met de oudste jongens van het jeugdwerk. Zij had de gewoonte ‚vossejachten‘ te organiseren, maar dan niet de gewone soort. Iedere jacht had te maken met de les waar wij mee bezig waren, en alles wat wij vonden diende ter ondersteuning van een bepaald onderdeel van die les. Achteraf was er steevast een leuke beloning - een of andere bijzondere tractatie. Het is ongelooflijk hoe creatief

zij was bij het vasthouden van de aandacht van jongens van onze leeftijd. Zuster Call is iemand die alsmaar blijft geven. Onlangs ontving ik een telefoontje van haar zoon. Hij wilde een geschenk langsbrengen dat zuster Call net af had gekregen. Hij bracht een schitterende zelfgemaakte lappendeken, met duizenden zorgvuldige steekjes die tezamen een heel mooi patroon vormden. Zij is nu eenennegentig jaar jong. De tranen waren mij te machtig bij de gedachte aan de

goedheid des harten van deze geweldige lerares.”

Wij sloten het gesprek af door een poostje te praten over ouderling Perry's eigen gezin: „Ik heb vier kleinkinderen, waarvan er twee hier in Salt Lake City wonen en twee in het oosten van het land. Wij proberen altijd ééns in de maand gezinsavond te houden met degenen die hier wonen. Eén van onze belangrijkste familieactiviteiten is een moestuin geweest, die wij hebben aangelegd op een ongebruikt bouwterrein en die wij de welzijnskwekerij van de familie Perry noemen. Allebei de kleinkinderen hebben bepaalde taken. Wij beplanten, sproeien, irrigeren en oogsten, en we genieten er samen van! Ik hoop dat ik ze iets leer over des Heren vervullingskringloop: dat als wij ijverig zijn, Hij ons overvloedig zal belonen. Ieder zaadje brengt honderdvoudig voort.”

„Heeft u nog een slotwoord over kinderen?”

„Ja. Kinderen zijn ontvankelijk en opletend en in staat de leider te volgen. Zij zijn fris van geest en verlangend om te leren. Kinderen zijn heerlijk!” □

„Hoe speelt u het klaar uw moeilijkheden goed op te lossen wanneer uw gevoelens gekwetst worden, en om niet negatief, maar positief te reageren?” Haar oprechte antwoord luidde: „Ik heb grotendeels geleerd mijn mond te houden.”

Bij die uitlating vond mijn geest weerklank. Ik wist dat ik luisterde naar iemand die had meegemaakt wat ik nu doorstond, dat ook zij het knagende gevoel van eenzaamheid had gekend, alsmede de lichtelijk gekwetste gevoelens die wel eens gepaard gaan met de rol van echtgenote van iemand die het heel druk heeft met zaken die haar grotendeels niets aangaan.

Zuster Kimball sprak over het overwinnen van die gevoelens - diezelfde gevoelens waarmee ik worstelde. Zij vertelde hoe zij had geleerd zich voor honderd procent in te zetten en hoe zij had ontdekt dat zij zich moest werpen op haar werk in de kerk en er gewoonweg voor moest zorgen zelf gelukkig te zijn. Vervolgens zei zij: „Geen enkele functie in de kerk is veeleisender dan die van bisschop,” en voegde eraan toe dat zij ten zeerste meevoelde met de echtgenoten van bisschoppen, in het bijzonder die met jonge kinderen.

Toen mijn schoonzuster zuster Kimball na de vergadering terugbracht naar haar auto, stelde zij haar moeder en mij aan deze lieve vrouw voor. De meeste mensen waren al vertrokken en wij stonden oog in oog. Ik vertelde zuster Kimball hoezeer ik haar opmerkingen over het volledig inzetten van jezelf had gewaardeerd en dat zij mij enorm geholpen had. Ik legde uit dat mijn man twee maanden geleden als bisschop was geroepen en dat we vijf kinderen hadden, waarvan de oudste tien was en de jongste drie maanden.

Op dat moment trok zuster Camilla Kimball mij naar zich toe en omhelsde

mij. Toen ik haar geest en haar grote liefde voelde, wist ik dat ik mij nog nooit eerder zo dichtbij een celestiaal wezen had bevonden. Zij liet mij los, deed een stap terug en zei: „En u bent net zo belangrijk als hij, vergeet dat nooit!”

Die avond ging ik als herboren naar huis. Op de een of andere manier leken de zondagen niet meer zo lang of eenzaam, had mijn taak als vrouw van een bisschop niet zo'n geducht voorkomen meer, en vervulde het mij met geestdrift getrouwd te zijn met deze geweldige man, die door de Heer was geroepen als bisschop. Mijn eigen identiteit had haar vaagheid verloren en stond mij nu weer helder voor de geest. □

LAURA'S PLEITBEZORGSTER

Sarah E. Hinze

Ik ben gekomen, opdat zij leven hebben en overloed. (Johannes 10:10.)

In de jaren dat ik de kerk diende als huisbezoekster van de zustershulpvereniging, heb ik menige geestelijke ervaring gehad. Een daarvan, die enkele jaren geleden plaatsvond, zal mij altijd voldoening blijven schenken.

Mijn collega-huisbezoekster en ik waren toegewezen aan de weduwe Anderson (een verzonnen naam) en haar twee kinderen, die lichamelijk volwassen waren, maar wegens hun geestelijke onvolwaardigheid allebei nog thuis woonden. Na een aantal maanden van plezierige bezoeken bij zuster Anderson, hadden we wel kennism gemaakt met haar zoon, maar niet met haar dochter Laura die, vernamen wij, bijzonder verlegen was. Wij kregen te horen dat Laura altijd naar haar kamer ging zodra zij iemand zag of hoorde aankomen.

Na het bijwonen van een studievergadering van de zustershulpvereniging, besloot ik op een zaterdagmiddag langs te gaan bij de familie Anderson, voor ons maandelijks bezoek, daar wij bij eerdere pogingen die maand niemand thuis hadden getroffen. Eén bepaalde uitlating op de studievergadering liet me maar niet los. Eén van de spreeksters had gezegd: „Doet u werkelijke poging om uw zusters te dienen wanneer u op huisbezoek gaat, of gaat het u er alleen om iedere maand

na uw bezoek een kruisje te kunnen zetten bij hun naam?” Deze vraag had mij danig getroffen, want na de familie Anderson de nodige maanden te hebben bezocht, hadden we ons niet echt ingespannen om Laura te leren kennen. Er was een gebed in mijn hart dat ik Laura die middag thuis zou treffen en dat ik de kans zou krijgen met haar te praten.

Op mijn aanbellen werd ik binnengelaten en in de zitkamer genodigd door zuster Anderson. Vlak daarop verontschuldigde zij zich echter om even iets te controleren dat op het vuur stond. Daar was Laura! Zij zat in een schommelstoel met haar ene been op een voetenbankje.

Aanvankelijk leek mijn aanwezigheid haar schrik aan te jagen, maar nadat ik mij voorover had gebukt en haar gevraagd had naar haar voet, werd ze kalmer.

Ik voelde hoe de Geest mij op een rustige, verootmoedigende manier aanroerde en naargelang de gedachten bij mij opkwamen, sprak ik ze uit tegen Laura. „Ik zou het zo fijn vinden als je naar de vergaderingen van de zustershulpvereniging kwam,” zei ik. „Wij zouden er allemaal zo genieten van de geest die je uitstraalt.” „Ik zou graag komen,” antwoordde ze, „maar ik heb een knobbel aan mijn voet. Schoenen dragen is al maandenlang zo goed als onmogelijk en het doet echt pijn als ik probeer te lopen.”

Ik keek nogeens naar haar voet. Ja, er zat

Aanvankelijk leek mijn aanwezigheid haar schrik aan te jagen, maar nadat ik mij voorover had gebukt en haar gevraagd had naar haar voet, werd ze kalmer.

inderdaad een groot gezwel. Ik kon het nu duidelijk zien en kon mij ook voorstellen hoe moeilijk het voor haar moest zijn om naar de kerk, of waar dan ook, te gaan zonder een heleboel hulp.

Op dat moment fluisterde de Geest mij in: „Haar voetenprobleem is nu jouw probleem. Wat ga je eraan doen?”

„Moet ik haar meenemen naar de dokter?” dacht ik en de Geest zei: „Ja, gelijk.” „Nu meteen?” dacht ik. „Inderdaad,” luidde de ingeving. „Laura,” zei ik, „mag ik je misschien helpen met je voet? De oom van mijn man is arts. Hij is vandaag thuis en woont schuin tegenover jullie. Wil je met me meegaan zodat we hem kunnen vragen of hij iets voor je kan doen?”

Laura keek me een paar tellen aan en het vertrouwen straalde uit haar ogen. „Goed,” zei ze. „Ik heb even nodig om me klaar te maken. Wilt u me daarbij helpen?”

Ik hielp haar opstaan en liep mee naar haar kamer. De eenvoudige schoonheid die ik daar aantrof ontroerde mij. Hoeveel uren en jaren had Laura daar op dat bed gezeten, helemaal alleen met haar gedachten en gevoelens? Terwijl ik daar in de deuropening stond en toekeek hoe zij wat spulletjes bij elkaar zocht, was ik me nog sterker bewust van de macht van de Heilige Geest. Ik voelde me alsof de Meester Zelf naast mij stond.

De tranen sprongen mij in de ogen. De Heer was zich echt bewust van deze daad ten behoeve van Laura! Ogenblikkelijk werden het leven en de leringen van de Heiland heel eenvoudig voor me. „Weid mijn schapen,” had Hij gezegd, en „hebt elkander lief.”

Ik bepraatte de zaak met Laura's moeder, die blij was dat ik zo'n belangstelling had voor haar dochter. Zij had gedacht dat het

gezwel een onveranderlijk gevolg was van de kinderverlamming waar Laura aan geleden had toen zij dertien was.

Wij gingen naar de dokter toe. Ja, Laura's knobbel was inderdaad te wijten aan haar polio, maar er kon wat aan gedaan worden. Hij stuurde me door naar een orthopedist, een lid van de kerk, die bereid was Laura enkele dagen later te onderzoeken.

Ik was me nog sterker bewust van de macht van de Heilige Geest. Ik voelde me alsof de Meester Zelf naast mij stond.

Nadat de specialist Laura's voet bekeken had, kwam hij de wachtkamer in. „Bent u een zuster van Laura?” vroeg hij.

„Wel, zij noemt mij zuster Hinze, en ik ben dan ook haar zuster in het evangelie.” Hij knikte begrijpend. „Zij zei dat ik moest gaan praten met haar zuster, die hier op haar zat te wachten.

„Zij moet zo vlug mogelijk geopereerd worden,” vervolgde hij. „En als dat gebeurd is, hoort Laura voor de eerste keer in vijftientig jaar zo goed als normaal te kunnen lopen.

En, tussen haakjes, zuster Hinze · als er een geldprobleem is, ben ik maar al te bereid voor die operatie niets te rekenen.” Hij glimlachte weer, en ik wist dat de Geest ook op hem had ingewerkt.

Laura werd geopereerd. Alles ging naar wens. Mijn huisbezoek-collega en ik gingen haar de volgende dag in het ziekenhuis opzoeken. Laura zag er stralend uit.

Zij was op, ambulante en aangegrepen door de gedachte dat ze voortaan mobiel zou zijn.

Haar voet genas snel en het duurde niet lang voordat het verband eraf was en het haar vrijstond overal heen te gaan waar zij maar wilde. Onderdehand bezochten wij Laura thuis zo goed als iedere week om te zien hoe ze vooruitging. Op een morgen, toen ik met haar zat te praten, fluisterde de Geest mij in: „Nu haar voet beter is en ze goed kan lopen, moet je haar helpen met het vinden van een zinvolle tijdsbesteding.”

Die influistering verbaasde mij niet, maar ik was wel enigszins aangedaan, omdat ik voor 't eerst goed beseftte hoezeer de Heer verlangt dat wij elkander sterken en voor elkander zorgen.

Ik sprak met haar moeder over Laura. Zij was blijkbaar heel dankbaar voor mijn bezorgdheid en vroeg mij om hulp. Nadat ik erover gebeden had, besprak ik de influisteringen die ik ontvangen had met mijn huisbezoekcollega en met mijn man. Vervolgens deden wij ons huiswerk voor deze opdracht.

Er was een bijzondere school voor gehandicapten in een plaats niet ver van ons vandaan en mijn man, die psycholoog is, stelde voor dat wij een vriend van hem, die daaraan verbonden is, om hulp zouden vragen. Deze vriend zorgde inderdaad voor een afspraak met Laura en mij met de schoolleiding.

Toen ik Laura die middag afhaalde, had haar moeder gezorgd voor nieuwe kleren voor de gelegenheid. Ze waren eenvoud-

dig en bescheiden, maar ze zag er snoezig uit. Ze was ook zenuwachtig. Dit was een bijzondere dag voor haar, een dag waarop een nieuw avontuur aan zou vangen. Ze wist niet zeker of ze het schoolleven wel aan zou kunnen, maar zij verlangde er met heel haar hart naar erin te slagen. De schoolleiding behandelde Laura als een prinses. Zij was opgetogen terwijl zij ons de school lieten zien en ons vertelden over hun tweeledige programma: één gedeelte van de dag les en het andere gedeelte gelegenheid om te werken. Laura zou zelfs geld verdienen! Iets wat een paar maanden eerder zelfs niet in haar stoutste dromen zou zijn opgekomen.

Terwijl we aan het bureau zaten om de formulieren in te vullen, zei het hoofd: „Mevrouw Hinze, wij zijn heel blij dat Laura bij ons op school kan komen. Mag ik uw naam erbij zetten op het formulier, zodat u op de hoogte wordt gehouden van haar vorderingen? Ik weet alleen niet goed hoe ik u daarop aan moet duiden - vriendin? steun? pleitbezorgster? Ja, ik geloof dat ik u pleitbezorgster zal noemen. Laura's pleitbezorgster. Kunt u het daarmee eens zijn?”

Dankbare tranen sprongen mij in de ogen. „Pleitbezorgster vind ik prima.” □

Sarah E. Hinze, moeder van zes kinderen, is ZHV-lerares in de wijk Layton (Utah). (Intermenselijke verhoudingen.)

Liefde was de sleutel

Jane Raley Robinson

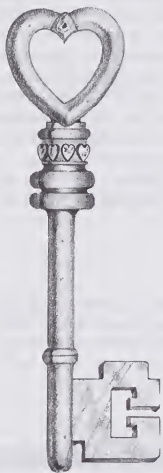
Mijn man, Howard, heeft een geweldige mormoonse achtergrond. Zijn beide ouders stammen uit godvruchtige pioniersgezinnen. Zijn beide grootvaders werden geroepen om deel uit te maken van de expeditie die in de jaren 1879/1880 een route moest vinden naar

het gebied van de San Juan in het zuidoosten van Utah.

In 1927 nam Howards vader zijn gezin mee vanuit Paragonah (Utah) naar het plateaugebied in het westen van de staat Colorado. Hun nieuwe woongebied was een gunstige plek om hun schapenranch voort te zetten, maar er was in de wijde omtrek geen enkel stadje of vestiging van de kerk te vinden.

Howard en zijn broer leerden al heel vroeg werken. Hun levenspatroon van onafgebroken arbeid en leren leven in een harde, koude en geïsoleerde omgeving, verstoken van familie en kerk, ontwikkelde wél hun vermogen om in eigen behoeften te voorzien, maar niet hun getuigenis van het evangelie. Het waren twee uitermate onafhankelijke jongemannen, die vonden dat zij het best zonder godsdienst konden doen.

Howard en ik leerden elkaar kennen in 1938, toen we allebei zestien waren. Hij was „een van die mormonen”. Desalniettemin trouwden we vier jaar later. Zes jaar en drie baby's later kreeg ik bezoek van de zendelingen en werd ook ik „een van die mormonen”. Er was echter een verschil. Ik was al enkele jaren op zoek geweest naar het ware evangelie, en toen ik het vond, aanvaardde ik het met heel mijn hart. Ik was vastbesloten om onze kinderen in de kerk groot te brengen en ik deed

energieke pogingen om al doende mijn eigen familie - en ook die van mijn man - te bekeren.

Mijn familie keerde zich echter tegen mij, hetgeen een van de zwaarste beproevingen van mijn leven is geweest. Vervolgens werd mijn man onverschillig, en zelfs gebelgd, toen er een kleine gemeente van de kerk in onze omgeving werd georganiseerd. Ik was blij te kunnen dienen in het jeugdwerk en de zondagsschool, en ik nam de kinderen - het waren er onderdehand vijf - met me mee. Maar Howard nam aanstoot aan de tijd die ik aan en in de kerk besteedde en liet me dat ook merken. Ik voelde mij verraden en angstig. Wat kon ik doen om eensgezindheid in het gezin tot stand te brengen?

Op zekere dag, toen ik mij heel erg in de war en eenzaam voelde, liep ik naar 't hooiland. Huilend knielde ik bij een hooiberg neer en stortte mijn hart uit voor mijn Vader in de hemel. Na lange tijd kwam er een onmiskenbaar antwoord: *Houd van hem!*

Dit was niet het antwoord dat ik had verwacht. Ik dacht: „Ik heb van hem gehouden; ik heb alles gedaan wat in mijn vermogen lag.” Maar terwijl ik terugliep naar het huis en trachtte die raad uit mijn hoofd te zetten, ontdekte ik dat het mij niet lukte.

Die avond bad ik weer: „Hemelse Vader, hoe kan ik hem in vredesnaam mijn liefde tonen?” Tenslotte kwam er weer antwoord: „Hekel hem niet. Respecteer hem. Prijs hem. Praat met hem. *Getuig tot hem!*”

Plotseling besefte ik hoezeer ik fout was geweest, hoe vitterig en haatdragend. Ik had Howard niet genoeg geprezen en hem nooit mijn ware gevoelens getoond, behalve wanneer ik boos was. Ik had nooit met hem gesproken over hoeveel de

Heiland voor mij betekende of wat mijn gevoelens waren ten opzichte van het evangelie.

Nu begreep ik dat ik moest veranderen. Ik had trouwens geen keus: iedere dag opnieuw spoorde de Geest mij aan. Enkele dagen later kon ik hem voor het eerst mijn getuigenis geven. Hij luisterde, hetgeen mij moed gaf. Ik riep de hulp van de kinderen in en wij vastten en baden samen. Ik vroeg de priesterschapsleiders van de wijk om hulp, en ook zij gaven hun steun.

Langzaam, en met goddelijke hulp, begon ik veranderingen te zien. Howard woonde een paar programma's bij waar de kinderen en ik aan meededen; af en toe ging hij naar de kerk. Nadat vier van onze kinderen zonder ons in de tempel waren getrouwd, kondigde de vijfde zijn voorgenomen verloving aan, alsmede dat wij een jaar de tijd hadden ervoor te zorgen dat wij mee konden gaan naar de tempel.

Howard vroeg zich af of dat wel mogelijk was, maar wij stelden het ons toch ten doel. En dus, na vijfendertig jaar te zijn getrouwd, gingen we eindelijk naar de tempel! Alle vijf kinderen en schoonkinderen vergezelden ons naar de tempel te Provo, waar wij als gezin werden verzegeld. Wat een geweldige, geestelijke ervaring! Wat een vreugdevolle dag!

Sindsdien heeft Howard de kerk gediend als hopman, quorumpresident ouderlingen, raadgever in de bisschop en huisonderwijzer, en zijn huidige functie is groepsleider van zijn hogepriestersquorum. Iedereen die hem kent houdt van hem en respecteert hem. Wat ben ik dankbaar voor het antwoord dat ik lang geleden ontving op mijn vurig gebed: *Houd van hem!* □

Van hekelaar tot heilige

Joseph W. Darling

Een jongedame die ik op een zaterdagse dansavond in Belfast leerde kennen, was mijn eerste contact met de mormoonse kerk. Wij maakten een afspraak voor de volgende avond - zondag - en ik woonde mijn eerste vergadering bij in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Vanwege mijn eigen godsdienstige opvoeding en activiteiten in twee verschillende protestantse kerkgenootschappen, was ik echter niet erg ontvankelijk voor de heiligen der laatste dagen.

Op een vriendelijke manier stelde ik de ouderlingen zelfs lastige vragen wanneer zij vergaderingen in de openlucht hielden en ik redetwiste met hen over het werkelijk profeetschap van Joseph Smith. Misschien als gevolg van mijn belangstelling voor de jongedame, bleef ik de vergaderingen en ontspanningsavonden van de kerk bijwo-

nen, maar ik ging er ook mee door mij halsstarrig te verzetten tegen de bewering dat Joseph Smith gezag vanuit de hemel was verleend.

En toen gebeurde het! Op zekere avond werd een jonge ouderling, die net die ochtend in het zendingsveld was aangekomen, in de avondmaalsvergadering verzocht zijn getuigenis te geven. Hij zag er wat slordig en verreisd uit. Hij sprak Engels met een Duits accent, en terwijl hij zijn getuigenis gaf vond ik dat hij wel de minst waarschijnlijke afgezant was die de kerk ooit had kunnen uitsuren.

Heel eenvoudig en ootmoedig vertelde hij het verhaal van Joseph Smith en terwijl de tranen langs zijn wangen rolden, begonnen ook de mijne zonder enige schaamte te vloeien en geloofde ik hem. Kort daarna werd ik gedoopt in de Helens Bay van de Belfast Lough. □

VERGEEF ME ALS HET NIET LUKT

Thea Woodard Farnsworth

Vele jaren lang erkende mijn vader het bestaan van God niet, maar hij hield wel van het werk zijner handen zoals dat bleek uit de wonderen van de natuur. Iedere zomer genoten wij van een familie-uitje, niet naar een of ander modieus vakantie-oord aan zee of in de bergen, maar een avontuurlijke zwerftocht in het ongetemde rijk waar de natuur de opperheerschappij voert. Soms gingen we met onze rugzakken de heuvels in. Andere jaren volgden we oude paden met een lastpaard. Ook gingen we weleens op stap met een huifkar, waarbij we ons zo ver als maar kon van de beschaafde wereld verwijderden.

Van de vele herinneringen die bij me opkomen wanneer ik terugdenk aan deze heerlijke zomerse uitstapjes, vond het incident dat ik mij het best herinner plaats op Puget Sound in de staat Washington. Een vernuftig uitgehouwen Indiaanse oorlogskano, met een lengte van negen meter en een hoge boeg bestaande uit een prachtig uitgesneden dierenkop, vormde die zomer ons verblijf en vervoersmiddel. Wij leefden echt zoals de primitieve volkeren, onze huid was diep bruin, verweerd en als leer geworden en we waren zo gelukkig als maar zijn kon. Op een middag, tegen het eind van dit uitermate plezierige reisje, hadden we de

kano op een zanderig strandje getrokken, terwijl we op het zand lagen te bakken en volledig ontspannen de tijd voorbij lieten glijden. Plotseling kwam het bij ons op om toch maar verder te trekken. Wij waren het er allemaal over eens en dus, ondanks het feit dat het tamelijk laat was, stapten we weer in de kano, legden dekens op de bodem voor degenen die wilden slapen, en staken van wal in de richting van de overkant van de baai.

De kano was zo breed, dat vader hem had voorzien van riemen. We bedienden allemaal één riem, net zoals vroeger de galeislaven. We roeiden op ons gemak verder zonder ons zorgen te maken over onze exacte bestemming, toen we ons plotseling bewust werden van een veront-rustend verschijnsel. Het was alsof de kust zich in een sneltreinvaart van ons verwijderde. We waren gevangen in een sterke stroom die ons regelrecht naar de open zee voerde. Met zijn ervaring als oudkapitein wist mijn vader dat ons moeilijkheden te wachten stonden. Er was een storm op til, een zware!

Hij liet moeder en de twee kleintjes plaats nemen op de bodem van de kano om hem zo stabiel mogelijk te maken en zei toen: „En nu is het roeien geblazen voor jullie vieren (waarmee hij mijn broer, mijn twee zusjes en mij bedoelde), maar jullie

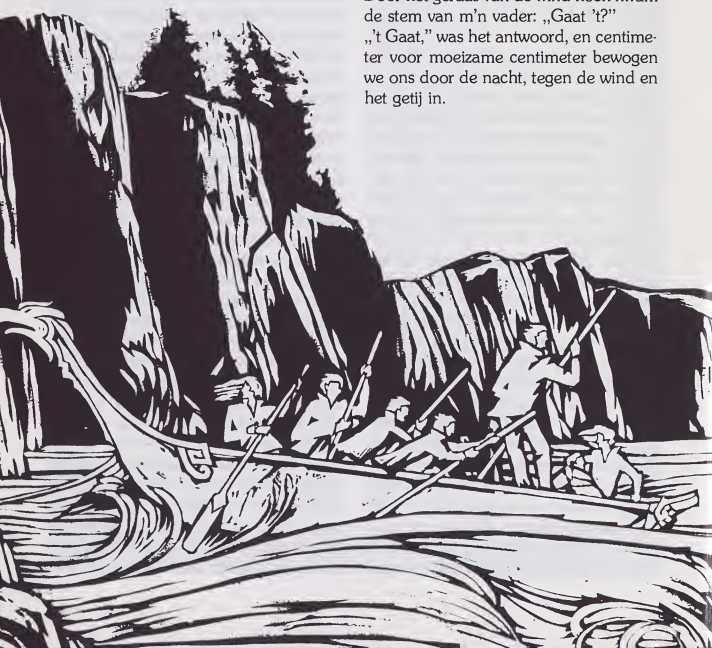
moeten je krachten sparen, want jullie zullen er grote behoefte aan hebben voordat we hier veilig doorheen zijn.” Weldra had de storm ons bereikt; de golven werden alsmäär hoger, terwijl de heuvels in de verte, waar we naartoe moesten roeien, met het invallen van de nacht alsmäär donkerder en vager werden. Mijn vader, die een vakman was op het water, stuurde de kano tussen de stortzeeën die nu overal om ons heen schuimden. Slechts één zo’n reuzegolf

zou voldoende zijn geweest om er een eind aan te maken.

Wij roeiden alsmäär door en nu werd het nacht. Er werd haast niet gesproken. Onze haren wapperden in de wind en het zilte water sloeg ons in het gezicht. Wij legden onze riemen zorgvuldig plat, bang als wij waren dat zij door een golf te diep in het water zouden komen en wij bijgevolg in de zee zouden belanden.

We bleven roeien en onze ledematen werden doodmoe, maar we durfden niet op te houden. Mijn armen waren onderdehand gevoelloos geworden. Het waren louter instrumenten die de riem trokken. Door het geraas van de wind heen kwam de stem van m’n vader: „Gaaf ’t?”

„’t Gaaf,” was het antwoord, en centimeter voor moeizame centimeter bewogen we ons door de nacht, tegen de wind en het getij in.

Er gingen uren voorbij voordat het beuken van de golven tegen de rotsen kon worden gehoord boven de wind en het gebrul van de binnenrollende stortzeeën. Vóór ons doemden de klippen op waar wij naartoe hadden geroeid. Wij zouden ons moeten laten leiden door het geluid van de te pletter slaande golven op de rotsen. Van richting veranderen in het woeste tumult van die geweldige golven in de baai zou kapseizen hebben betekend en om voldoende vaart te behouden om vooruit te komen tussen de woeste golven, moesten we uit alle macht blijven roeien. Maar waar stevenden wij op af? Hoewel wij nu wel gewend waren aan het donker, konden wij slechts vage omtrekken onderscheiden. We kwamen alsmaar dichterbij.

Ik herinner me duidelijk mijn vaders woorden: „Vergeef me als het niet lukt. Er is slechts één kans op de tienduizend dat we de zon op zullen zien komen, en het is een kans die ik nu moet nemen. Zijn jullie klaar?”

„Klaar,” was het antwoord.

Wij roeiden recht op de dreigende klipwand af. Ik keek niet meer, maar roeide zo hard als ik maar kon. Weldra voelde ik hoe de kano snel werd gewend.

„Riemen bergen!” riep mijn vader.

Snel haalden wij onze riem binnen. Wij voelden het schuren van zand onder de bodem van de kano en kwamen tot stilstand. Het gonsde in onze oren terwijl de wind ver boven ons hoofd door de bomen raasde maar op ons geen vat had. Wij voelden helemaal niets behalve de deining waarop de kano dobberde. Een tijdlang zei niemand wat. Toen, haast alsof hij niet wist dat hij hardop sprak, zei mijn vader: „Er is waarlijk een God.”

Wij moesten tot de ochtendschemering in

de boot blijven. Ik viel van louter uitputting in slaap, maar vader en moeder hielden de wacht. Het mocht eens gaan ebben, waardoor wij in een gevaarlijke toestand zouden geraken.

Toen ik mijn ogen opsloeg, zag ik een piepklein inhammetje, maar weinig groter dan de kano, die op dat moment op de zanderige bodem rustte. Wij waren haast volledig omgeven door een rotswand, met een onderbreking die maar net groot genoeg was om de kano toegang te verschaffen tot deze schuilplaats. Als mijn vader over minder scherpe ogen had beschikt, of zijn hand minder bekwaam was geweest met het roer, zou geen van ons dit avontuur hebben kunnen naverellen. Kilometers ver langs dat stuk van de kust was de rotswand overigens ononderbroken.

Om door die storm heen te komen in een kano die als een notedopje heen en weer werd geslingerd, en in de duisternis regelrecht naar de enige mogelijke schuilplaats te komen, die nauwelijks groot genoeg was om die kano te bevatten, was werkelijk een gebeurtenis die aan niets behalve de zorg van onze Hemelse Vader kon worden toegeschreven.

Die ervaring was het begin van een lang zoeken van ons gezin naar de ware kerk van Jezus Christus. Dit zoeken had tot gevolg dat mijn moeder, mijn zusters en ik lid werden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Mijn vader geloofde uiteindelijk wel dat Joseph Smith een profeet was, maar hij stierf zonder te zijn gedoopt.

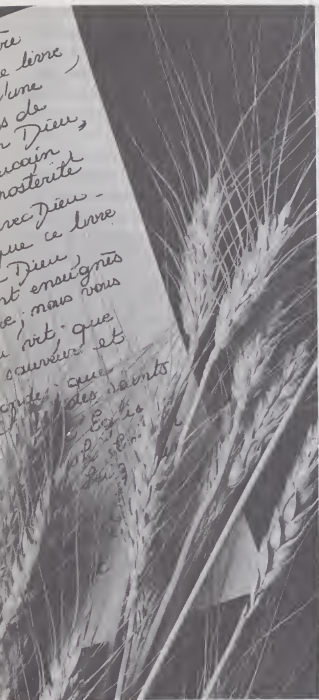
Ik heb dikwijls met gevoelens van eerbied en ontzag teruggedacht aan die nachtelijke storm op Puget Sound. Het was daar, in het donker, op die schuimende, woeste zee, dat mijn vader tot het besef kwam dat God in het heelal heerst. □

Notre famille toute est
heureuse de vous offrir
vous trouverez l'histoire
famille parlant de
Jerusalem et guidée
jusqu'au continent
c'est l'histoire de leur
et de leur relation
Nous vous témoignons
contient la parole
les principes qui
nous ont comblés de
témoignons que
Jésus Christ est
le rédempteur de
l'Eglise par Jésus
des...
des...
li...
9...
-...
s...

EEN ONVERWACHTE OOGST

Gladys C. Farmer

Sinds ik in 1965 uit Frankrijk was vertrokken, had ik geen enkele zending persoonlijk gekend die geroepen was om daar het evangelie te verkondigen, totdat zuster Marian Ream in de winter van 1978 vanuit onze wijk naar Parijs vertrok. Ik schreef haar bemoedi-

gende brieven en zij schreef prentbriefkaarten terug die mij op de hoogte hielden van de vorderingen in het zendingsgebied.

De zomer daarop was ik verrast in een van haar brieven een fotootje aan te treffen van mijzelf en een junior-collega, in 1964 genomen in Versailles. Waar had ze dat kiekje gevonden?

„Lieve Gladys,” zo begon haar brief. „Verleden week gebeurde er iets wonderlijks. Wij waren bij de familie Desmurs om wat met hen te praten en wat exemplaren van het Boek van Mormon af te halen, die zij voor ons hadden. Toen zuster Desmurs hoorde dat ik mijn leven lang lid van de kerk was geweest, klom zij in haar voorkamer op een stoel en haalde deze foto van de muur. Zij wees naar de zending aan de rechterkant en vroeg of ik haar misschien kende. Ik bestudeerde de foto een poosje en zei toen: ‚Ik weet ’t niet zeker, maar het zou weleens zuster Farmer kunnen zijn, die in mijn wijk in Provo woont.’ Het hele gezin was erg opgewonden bij de gedachte dat ik deze zending misschien had geïdentificeerd. Zuster Desmurs had tranen in haar ogen. Zij vertelde dat zij haar lidmaatschap van de kerk te danken had aan het getuigenis van deze zuster. Ontelbare zendingen had zij in de loop der jaren gevraagd of zij deze zendingen kenden en voor haar konden vinden.”

Zuster Ream beschreef vervolgens het gezin. De vader, die nu tweede raadgever was in de bisschop, was enkele maanden na zijn vrouw lid geworden van de kerk. Het hele gezin, bestaande uit zeven personen, was actief en steeds bereid de zendingen terzijde te staan.

Ik stond voor een raadsel. Welk actief Frans gezin was dit en waarom zei de moeder dat het mede aan mij te danken

was dat zij lid van de kerk was geworden? Zij maakten geen deel uit van de mensen of gezinnen die ik mij herinnerde uit de tijd dat ik het evangelie in Frankrijk onderwees of die ik had zien dopen. Weinig hoopvol gestermd raadpleegde ik het agendaatje waarin ik destijds aan het eind van iedere dag een enkel zinnetje had neergekrabbeld. Toen ik de bladzijden voor de zomer van 1964 doorkeek, kwam ik eindelijk de naam Desmurs tegen.

„8 juli. Gezinnen voor de tweede keer bezocht. Goede eerste les gegeven aan Mme. Desmurs in Grand Chêne.

9 juli. Eerste vier punten behandeld met Desmurs - een veeleisend man.”

Dat zinnetje gaf mijn geheugen een stootje. Ik kon mij geen gezichten voor de geest halen, maar herinnerde mij vaag een huis. Mijn nieuwe collega sprak geen Frans en het was een opgaaf geweest om helemaal alleen te onderwijzen. Ik had slechts vier van de twaalf punten uit de les behandeld, en de heer des huizes had alles wat ik zei aangevochten. Ik herinnerde mij hoe ik op weg naar huis getracht had aan een ontmoedigde collega uit te leggen dat niet iedereen die ons terugvraagt om te worden onderwezen, ook bereid is onze boodschap aan te nemen.

„21 juli. Zes uur lang langs de deuren geweest. De familie Desmurs bezocht. Zij is lief en gelovig, hij weerspanning.

26 juli. Zendingsprogramma in de Amerikaanse gemeente. Inactief gezin bezocht (. . .) en de Desmurs.

29 juli. Tweede les bij de Desmurs. We geven het maar op.”

De zendelingen spreken dikwijls met gezinnen waar één lid ontvankelijk is, maar de weerstand van de anderen zo sterk, dat zij geen andere keus hebben dan verder te gaan naar degenen die

bereid zijn gehoor te geven aan de opwekking tot de doop. Zo ging het ook met de Desmurs.

Maar nu, jaren later, ontving ik per post een cassettebandje en vernam ik het verhaal van de bekering van de familie Desmurs tot de kerk.

Ongeveer een maand na mijn laatste bezoek in 1964, was Mme. Desmurs op een zondagochtend de schoenen van het gezin aan het poetsen en sprak zij met haar man over het evangelie. Hij was volslagen tegen het Boek van Mormon en was dat ook van meet af aan geweest.

„Nou, ik weet 't niet, hoor, maar het zou weleens kunnen dat we op zekere dag ontdekken dat het wáár is,” peinsde zij.

Op dat moment hoorde zij plotseling mijn stem die tegen haar sprak en getuigde van de waarheid van het Boek van Mormon. Aanvankelijk was ze bang, maar dat gevoel werd eensklaps vervangen door een gevoel van grote vrede en vreugde. In de daaropvolgende weken dacht zij vaak aan haar ervaring terug en voelde zij het getuigenis van de Geest.

Er gingen jaren voorbij; de familie verhuisde naar een flat in een ander deel van Versailles. In 1970 - zes jaar na mijn laatste contact met hen - belden twee ouderlingen bij hen aan. Het eerste wat Mme. Desmurs deed was hun vertellen over de bezoeken van de zendelingen - zes jaren daarvoor en de geestelijke ervaringen die zij sindsdien had gehad. De ouderlingen legden haar uit dat dit het getuigenis van de Heilige Geest was geweest. Haar doop moest echter wachten op een verandering van inzicht bij haar man.

Op zekere dag, toen hun dochter ziek lag met blindedarmontsteking, was M. Desmurs regelrecht vanuit zijn werk naar het ziekenhuis gegaan. Verwonderd dat zijn

vrouw daar niet bij het meisje was, ging hij naar huis, waar hij haar in gesprek met twee ouderlingen aantrof. Nijdig voegde hij haar toe dat zij zich beter om haar dochter kon bekommeren, voordat zij zich zorgen maakte om godsdienst. Hij verscheurde de Bijbel van een van de ouderlingen en zette hen het huis uit. Daarna nam hij zijn vrouw mee terug naar het ziekenhuis om hun dochter te bezoeken.

De volgende dag verweet Mme. haar man zijn gedrag en zei: „Die zendingen zijn allerminst welgesteld, weet je. Zij komen hier naartoe op eigen kosten. Je hoort tenminste die Bijbel te vergoeden.” Dus ging M. Desmurs naar het huis waar de zendingen woonden, betaalde voor het boek en zei dat hij ze nooit meer wilde zien.

Toch werd zijn hart in de loop van de daaropvolgende maanden verzacht en stond hij zijn vrouw toe verder te gaan met het onderzoeken van de kerk; zij en de drie oudste kinderen werden in 1971 gedoopt. Hij begon naar de kerk te gaan, zette een punt achter een aantal verkeerde gewoonten en in 1972 volgde hij tenslotte het voorbeeld van zijn gezin en liet hij zich dopen. Later stelde hij zich in contact met de zending wiens Bijbel hij had verscheurd, een ouderling die van zijn zending was teruggekeerd met de herinnering aan weinig resultaat van al zijn arbeid en onder zijn souvenirs een gescheurde Bijbel, en die dit onverwachte nieuws met tranen van blijdschap ontving.

Broeder Desmurs beëindigde zijn gedeelte van de tape door te zeggen dat hij wou dat er een manier was om alle zendingen te vertellen hoe belangrijk hun werk is en dat zij de moed niet moeten verliezen. Hij vertelde dat zij een lid hadden gevonden die een fotootje van mij had, dat zij dit in hun voorkamer hadden gehangen en vervolgens iedere nieuwe zending die in Versailles was gekomen gevraagd hadden of zij mij kenden.

Broeder Desmurs verzekerde mij dat ik altijd een bijzondere plaats zou innemen in hun hart, omdat ik had geholpen bij het zaaien van de zaadkorrel van het evangelie, ook al was zijn plekje grond op dat moment weinig vruchtbaar geweest en het opkweken en oogsten pas veel later gekomen. Op hun beurt spraken alle leden van het gezin, waarbij zij mij bedankten en de zegeningen des Heren voor mij afsmeekten.

Toen ik de tape helemaal afgeluisterd had, zeer ontroerd door hetgeen ik zojuist had gehoord, sloeg ik het Franse Boek van Mormon open dat zij samen met de tape hadden opgestuurd. Daar zag ik een foto van de familie Desmurs, vergezeld van hun geschreven getuigenis - een getuigenis waarin zij veel van hun landgenoten hadden laten delen.

Ik glimlachte door mijn tranen heen. De kring van mijn zendingswerk was compleet. Het was allemaal begonnen met mijn eigen getuigenis van het Boek van Mormon; niemand weet waar het zal eindigen. Hoe weinig beseffen wij trouwens welke uitwerking ons optreden kan hebben op het leven van anderen. □

Eerste vereisten van de wet van vasten

De kerkleiders uit onze tijd zeggen dat de naleving van de maandelijks vasten bestaat uit het nalaten van eten en drinken tijdens twee opeenvolgende maaltijden, het bijwonen van de vasten- en getuigenisvergadering en het verstrekken van een royale gave aan de bisschop ten behoeve van de armenzorg. „Zonder drinken” is evengoed van toepassing op water als op alle andere vloeistoffen. Een *minimum* vastengave wordt gedefinieerd als het equivalent van de waarde van twee maaltijden. (Zie *Priesterschapsbulletin*, augustus 1971.)

Om dit nader te verklaren citeren wij van president Joseph F. Smith: „De Heer heeft het vasten ingesteld op de redelijke en intelligente basis, en geen van Zijn werken is onverstandig of nutteloos. Zijn wet is hierin, evenals in andere dingen, volmaakt. Daarom wordt van allen die het kunnen verlangd dat zij zich eraan houden. Het is een verplichting waaraan zij niet kunnen ontkomen, maar men dient wel te bedenken, dat het in-acht-nemen van de vastendag door zich vierentwintig uur van eten en van drinken te onthouden, geen absoluut voorschrift is; het is voor ons geen vaste regel, maar het wordt als een gewetenszaak aan de mensen overgelaten, waarin zij met verstand en wijsheid moeten beslissen. Veel mensen zijn niet sterk, anderen hebben een zwakke gezondheid, en weer anderen hebben baby's te voeden; van hen behoort niet te worden verlangd dat zij vasten. Ook moeten de ouders kleine kinderen niet tot vasten dwingen. Ik heb kinderen gekend, die op de vastendag

schreiden om iets te eten. In zulke gevallen zal het zich onthouden van voedsel hun geen goed doen. Zij zullen daarentegen de komende dagen met angst tegemoet zien, en in plaats van het prettig te vinden, er een hekel aan hebben, terwijl de opgelegde dwang een geest van opstandigheid in hen wakker roept in plaats van liefde voor de Heer en hun naasten. Het is beter, hun het beginsel te leren en het pas door hen in acht te laten nemen, wanneer zij oud genoeg zijn om op een verstandige manier een keuze te doen, dan hen te dwingen.” (*Evangelieleer*, blz. 241.)

Degenen die deze wet naleven kunnen drie grootse zegeningen ontvangen:

1. een nederig en dankbaar hart
2. een wijze waarop zij hun materiële zegeningen met hun naasten kunnen delen
3. extra zegeningen overeenkomstig hun specifieke behoeften

Bij de juiste inachtneming van de vastendag spelen vier factoren een rol:

1. Onthouding

De onthouding van voedsel en drinken is een vernederende ervaring. Aldus leren wij de gevoelens en het lijden van degenen, die het zonder voedsel moeten stellen, waarderen. Wij leren de eisen van het lichaam te beheersen en wij staan de geest toe macht over het vlees uit te oefenen.

2. Gebed

Door vasten en bidden te combineren,

ontdekken wij dikwijls dat onze houding ontvankelijker wordt, terwijl onze communicatie met onze Hemelse Vader oprechter en vollediger wordt, het gevolg daarvan is dat onze gebeden doeltreffender worden.

3. *Getuigenis*

Wij gaan naar de vastenvergadering en getuigen krachtig van Jezus Christus en zijn evangelie.

4. *Bijdrage*

Wij geven de bisschop een bijdrage die bestaat uit het geld dat wij hebben uitgespaard door ons twee opeenvolgen-

de maaltijden van voedsel en drinken te onthouden, zodat hij een fonds heeft waaruit hij de armen kan helpen. Dege-
nen die daartoe financieel in staat zijn, worden aangemoedigd meer te betalen dan zij aldus hebben uitgespaard. De leden behoren dit beginsel te begrijpen, zodat hun gave en hun zegeningen overvloedig zullen zijn.

„Ik zou willen, dat gij tot Christus, de Heilige Israëls, kwaamt, en dat gij Zijn zaligheid en de macht van Zijn verlossing deelachtig werdt. Ja, komt tot Hem en geeft Hem uw gehele ziel als een offerande, en volhardt in vasten en gebed, en blijft standvastig tot het einde; en zo waar als de Here leeft, zult gij zalig worden.”

(Omni 26).

Richtlijnen voor de welzijnszorg Europa/West-Europa 1982-1983

Inleiding

Wat is uw belangrijkste taak ten aanzien van uzelf en uw gezin? De zorg voor het geestelijk welzijn, of de zorg voor het lichamenlijk welzijn?

Bedenk wat president Joseph F. Smith aan het begin van deze eeuw te zeggen had: „U moet voortdurend in gedachten houden dat het wereldlijke en het geestelijke met elkaar vermengd zijn. Ze zijn niet apart. Men kan het ene niet bezitten zonder het andere, zolang wij hier in onze sterfelijke staat zijn. . .” (Zie *De Ster* van november 1981, blz. 1.)

In feite maken ons gezin, ons lidmaatschap van de kerk en vergankelijke zaken, zoals een baan en geld deel uit van het alomvattende rentmeesterschap dat wij onze aardse proeftijd noemen.

President Marion G. Romney, tweede raadgever in het Eerste Presidium, schreef onlangs: „De meest fundamentele beginselen van aardse zaligmaking omvatten twee hoofdbegrippen: het zorgen voor zichzelf - met andere woorden *het op zichzelf vertrouwen* - en het zorgen voor het gezin - ofwel *het op het gezin vertrouwen*. Het op zichzelf vertrouwen, komt voort uit een fundamentele leerstelling van de kerk: die van de vrije wil.

Hoewel deze vrije wil op alle facetten van het leven van toepassing is, heeft de Heer met betrekking tot aardse aangelegenheden de volgende niet mis te verstane uitspraak gedaan:

„Want het is raadzaam, dat Ik, de Here, een ieder verantwoordelijk stelle als rent-

meester over de aardse zegeningen, die Ik voor Mijn schepselen heb geschapen en voorbereid.

Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan *naar eigen willen te handelen.*' (Leer en Verbonden 104:13, 17; cursivering toegestaan.) Hieruit blijkt dus dat alles aanwezig is waardoor de mens, zo hij dit verkiest, zijn eigen zaligmaking kan bewerkstelligen - zowel aards als geestelijk - en de zegeningen die in deze, zijn tweede staat, beloofd worden, kan verwerven. Het vertrouwen op zichzelf waarover we in de kerk spreken, komt dus voort uit eeuwige waarheden. . . . Derhalve wordt het vertrouwen op zichzelf, het onafhankelijk zijn, zoals ons dat wordt voorgehouden door de profeten, een fundamentele waarheid in het evangelieplan." (De Ster van november 1981, blz. 1-2.)

De gebiedsraden van Europa en West-Europa, respectievelijk onder leiding van de ouderlingen Robert D. Hales en James M. Paramore, hebben de volgende richtlijnen samengesteld om de leden individueel, de gezinnen en de units van de kerk te helpen de beginselen, die samengaan met het vertrouwen op zichzelf en op het gezin, vast te stellen. Omdat deze beginselen de grondslag vormen van het evangelie en omdat het gezin de basis-eenheid van de kerk is, behoort elke volwassene met deze richtlijnen op de hoogte te zijn. Zij dienen in het persoonlijk en het gezinsleven opgenomen te worden en onze kinderen dienen op te groeien met deze beginselen en normen als grondbestanddeel van hun geestelijke erfenis.

Om nogmaals president Romney te citeren: „Als we vooruitzien en rechtvaardig leven, zullen we in aanmerking komen

voor deze nog grotere belofte: „En wie ook een getrouwe, rechtvaardige en wijze rentmeester zal worden bevonden, zal in de vreugde zijns Heren ingaan en het eeuwige leven beërven.” (Leer en Verbonden 51:19.) (De Ster van november 1981, blz. 8.)

De doelen van de welzijnszorg van de kerk zijn volgens de wil des Heren:

- (1) Enkelingen en gezinnen helpen voor zichzelf te zorgen - op zichzelf te vertrouwen en voorbereid te zijn.
- (2) De nodige middelen te verkrijgen om degenen die in nood verkeren te helpen.
- (3) Degenen die ervoor in aanmerking komen bij te staan.

De doelen van de welzijnszorg van de kerk in Europa zijn als volgt:

1. De nadruk te leggen op de plaatselijke priesterschapscomités en -quorums

Het stellen en uitvoeren van bepaalde doelen op gebied van de welzijnszorg behoort op ring- en districtsniveau te gebeuren, op zodanige wijze dat de priesterschapsquorums en de welzijnscomités ingeschakeld en versterkt worden.

2. De nadruk te leggen op het herhaaldelijk onderwijzen van de fundamentele beginselen

De fundamentele beginselen en doelen behoren telkens weer onderwezen te worden, zodat zij een natuurlijk en wezenlijk deel van het alledaagse leven van de heiligen worden.

3. De nadruk te leggen op de vastengaven

Een sterk en goed geleid systeem van vastengaven is de ruggegraat van de bijstand die aan de weduwen en de behoeftigen wordt gegeven.

4. De nadruk te leggen op het betalen van tiend

Er is niets dat de heiligen kunnen doen dat doeltreffender is om hun materiële welvaart te vergroten en ze voor te bereiden op moeilijke tijden dan het betalen van een volledige en eerlijke tiend.

5. De nadruk te leggen op de resultaten thuis

Wat de welzijnszorg betreft, als het niet thuis gebeurt, gebeurt er helemaal niets. De voorbereidingen dienen thuis getroffen te worden.

Om in onze eigen behoeften te kunnen voorzien dient men zich op de zes verschillende gebieden voor te bereiden. Deze zes gebieden, met de daaraan verbonden normen zijn:

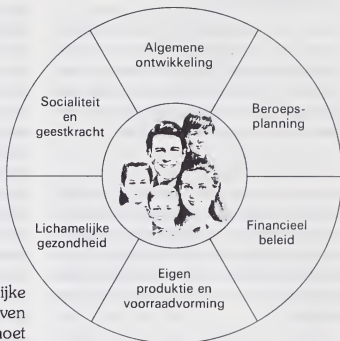
1. Socialiteit en geestkracht

Iedere persoon ontwikkelt geestelijke kracht om de problemen van het leven evenwichtig en met vertrouwen tegemoet te treden door te leren God lief te hebben en met Hem te communiceren door persoonlijk gebed, zijn naasten lief te hebben en te dienen en zichzelf lief te hebben en te respecteren door rechtvaardig te leven en door zelfbeheersing. Geestelijke kracht en sociaal vaardigheid worden vergroot door evangeliebeginselen na te leven.

6. De nadruk te leggen op voorbereiding en zoveel mogelijk in eigen behoeften te voorzien

De heiligen behoren zich voor te bereiden op een tijd van grote economische en sociale problemen, alswel op een eventuele crisis in het gezin of op een grote natuurramp. Eigen productie en voorraadvorming behoren op doordringende wijze te worden onderwezen en toegepast.

Het is de verantwoordelijkheid van ieder lid, gezin, quorum, zustershulpvereniging en priesterschapscomité om deze fundamentele doelen te bereiken. Men zal daar pas werkelijk in slagen als de individuele leden en de gezinnen voorbereid zijn.

2. Algemene ontwikkeling

Al naar zijn vermogen is een ieder in staat te lezen, te schrijven en eenvoudige berekeningen te maken. Hij bestudeert regelmatig de Schriften en andere goede lectuur. De ouders leren deze beginselen aan hun kinderen en zowel de ouders als de kinderen maken gebruik van de

mogelijkheden om voortgezet onderwijs te volgen.

3. Lichamelijke gezondheid

Iedere persoon houdt het woord van wijsheid en past goede beginselen toe met betrekking tot voeding, lichaamsconditie, gewichtscontrole, inenting, hygiëne, gezondheid van moeder en kind, bevorderen van veiligheid in en om het huis, tandverzorging en medische zorg. De leden wonen in een gezonde en schone omgeving. Bovendien zorgt ieder lid dat hij de nodige kennis verkrijgt met betrekking tot eerste hulp bij ongelukken en veiligheid, verpleging thuis, voedselkeuze en bereiding.

4. Beroepsplanning

Ieder jong mens krijgt raad om hem te helpen een carrière op te bouwen waarin hij zijn talenten kan gebruiken in een zinvolle werkkring. Iedereen kiest een geschikt vak of beroep en bekwaamt zich daarin door de juiste opleiding.

5. Financieel beleid

Iedere persoon stelt zichzelf financiële doelen, betaalt zijn tiend en offeranden, vermijdt schulden, komt zijn verplichtingen na, gebruikt de gezinsinkomsten op een verstandige manier en legt in tijden van overvloed iets opzij voor slechtere tijden.

6. Eigen produktie en voorraadvorming

Iedere persoon of ieder gezin produceert zoveel mogelijk zelf door te tuinieren, te naaien en gebruiksartikelen te maken. Voor zover mogelijk leert iedere persoon en ieder gezin voedsel in te maken, in te vriezen en te drogen. Voor zover mogelijk, en indien de wet dit toelaat, zorgt

iedereen ook voor een voorraad voedsel, kleding en brandstof die voldoende is voor één jaar.

Eigen produktie en voorraadvorming

Het Eerste Presidium heeft de heiligen al jarenlang voortdurend vermaand om (1) zoveel mogelijk zelf te produceren door te tuinieren, te naaien en gebruiksartikelen te maken, (2) te leren hoe voedsel in te maken, in te vriezen en te drogen, en (3) waar dit wettelijk geoorloofd is een jaarvoorraad voedsel, kleding en brandstof in te slaan.

De priesterschapsleiders en ZHV-leidsters op alle niveaus behoren zichzelf en hun medeleden opnieuw vertrouwd te maken met het reeds eerder uitgegeven boekje *Hoofdzaken bij eigen produktie en voorraadvorming* (PG WE 1125 DU). Er behoort voortdurend de nadruk op gelegd te worden dat er door de leden werkelijk gewerkt wordt aan de eigen produktie en de voorraadvorming, op een manier die praktisch en economisch is en in overeenstemming is met de richtlijnen in bovengenoemd boekje voor zover deze van toepassing zijn op de plaatselijke omstandigheden. De vorm van de eigen produktie en van de voorraad zal natuurlijk verschillen al naar gelang van de geografische, fysieke, sociale en economische omstandigheden. Het is de verantwoordelijkheid van de priesterschapsleiders en de ZHV-leidsters op gebieds-, ring-, districts-, wijk- en gemeenteniveau om de plaatselijke omstandigheden en behoeften te bestuderen en in overeenstemming met deze doeltreffende richtlijnen op te stellen. De ringen, districten, wijken en gemeenten behoren erop toe te zien dat de

plaatselijke priesterschapsquorums zichzelf en hun activiteiten zo organiseren dat zij de leden kunnen helpen de eigen productie en de voorraadvorming zo doeltreffend en praktisch mogelijk aan te pakken. Waar mogelijk zou, bijvoorbeeld, een gunstig gelegen stuk land kunnen worden gehuurd of gekocht (100 procent plaatselijke financiering) en voor persoonlijk gebruik worden verdeeld onder de leden van de kerk.

Hoewel de priesterschapsquorums en comités, de zustershulpvereniging en alle hulporganisaties en klassen van de kerk de verantwoordelijkheid hebben om persoonlijke en gezinsparaatheid te onderwijzen en de leden te helpen paraat te worden, blijft hun werk toch slechts een aanvulling op de inspanning en de activiteiten van de leden, wier persoonlijke verantwoordelijkheid het is om voorbereid te zijn.

Eventuele wetten, die in tijden van nationale noodtoestand voorraadvorming verbieden en het in beslag nemen van de voorraden voedsel en brandstof mogelijk zouden maken, mogen de leden er op het ogenblik niet van weerhouden de raad van de profeet met betrekking tot een jaarvoorraad op te volgen. Wat de toekomst in dit opzicht zal brengen is niet bekend, maar de belofte des Heren „wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen” (Leer en Verbonden 38:30), kan en moet met vertrouwen onderwezen worden.

Op ring- en districtsniveau behoren te plannen gemaakt te worden om hulp te kunnen bieden of evacuatie mogelijk te maken in geval de omstandigheden dit zouden eisen. In geval van een grote ramp zal er zo mogelijk op hulp van andere ringen of districten in het gebied gerekend moeten kunnen worden.

Vasten en vastengaven

De welzijnszorg van de kerk is gebaseerd op het betalen door de leden van een royale maandelijkse vastengave en het juiste beheer van die gaven ten gunste van de behoeftigen.

De kerk beveelt aan dat de leden één dag per maand vasten, bij voorkeur in samenhang met de vasten- en getuigenisvergadering. Het vasten houdt in dat men twee op elkaar volgende maaltijden overslaat of zich van voedsel en drinken onthoudt gedurende 24 uur. Alle leden worden aangemoedigd te vasten, behalve degenen die er lichaaemelijk niet toe in staat zijn. Kinderen behoren het beginsel van het vasten onderwezen te worden voor zover zij daartoe in staat zijn.

De leden behoren als vastengaven *minstens* een bedrag aan de kerk te geven dat overeenkomt met de kosten van het voedsel dat zij genuttigd zouden hebben. Iedere heilige der laatste dagen die genoeg te eten heeft kan zich veroorloven een vastengave te betalen.

Leden die het zich kunnen veroorloven behoren een royale vastengave te betalen. President Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Ik vind dat wanneer wij rijk zijn, zoals velen van ons zijn, wij heel erg royaal behoren te zijn. . . . Ik vind dat wij, in plaats van het bedrag dat wij gespaard hebben door twee maaltijden te vasten, misschien veel, veel meer - tien keer meer behoren te geven als wij daartoe in staat zijn.” (*Conference Report* van april 1974, blz. 184.)

De bisschoppen en gemeentepresidenten mogen deze fondsen gebruiken om de armen en behoeftigen in hun wijken en gemeenten bij te staan.

Aan het eind van de maand sturen de

bisschoppen en gemeentepresidenten het overgebleven vastengavengeld naar de ring- en districtsprezidenten. Deze verdelen dergelijke fondsen over de wijken en gemeenten in hun ring en district die een tekort hebben. Het geld wat daarna nog overblijft sturen de presidenten naar de afdeling financiën van het gebied of de regio. Hebben de ringen en districten echter met een tekort te kampen, dan wordt dat door genoemde afdeling aangezuiverd.

De vastengaven mogen gebruikt worden voor fundamentele behoeften als:

- a) voedsel
- b) kleding
- c) huisvesting
- d) medische zorg

Vastengaven mogen niet gebruikt worden, noch rechtstreeks, noch anderszins, om zaken te financieren als schoolopleiding, schulden tengevolge van misdaden, boeten, niet absoluut noodzakelijke medische of tandheelkundige verzorging, tempelexcursies, enzovoort.

Er mag geen medische assistentie worden betaald wanneer het gaat om zaken van cosmetische aard, zoals het opbrengen van haar, orthodontie of plastische chirurgie, die uitsluitend bedoeld is om iemands uiterlijk te verfraaien.

De vastengaven dienen evenmin rechtstreeks, noch langs een omweg, aangewend te worden voor het bekostigen van:

- a) de aankoop, verbouwing of bevoorradening van een magazijn voor bisschoppen
- b) produktieprojecten voor de welzijnszorg
- c) de aankoop van land
- d) het zetten van gebouwen
- e) de aankoop van werktuigen, vee,

veevoeder of voorraden die gebruikt worden om welzijnsprojecten te laten draaien of bevoorraden

- f) het verwerven van conciërgediensten of materialen voor ring- of wijkgebouwen

Vastengaven mogen *niet* als lening verstrekt worden.

Bisschoppen en gemeentepresidenten mogen behoeftige leden contant geld geven om hen in staat te stellen de huur, gas, licht en water of doktersrekeningen te betalen; zij kunnen ook de crediteuren rechtstreeks betalen.

Bij het voorzien in materiële behoeften, dienen priesterschapsleiders er zorg voor te dragen dat zij de geestelijke gevoeligheid en het aspect hulp niet uit het oog verliezen.

De kerk is tegen elk systeem van het geven van aalmoezen. Men moet goed begrijpen dat wanneer dit mogelijk is allen die hulp geboden worden door de bisschop of gemeentepresident, werk opgedragen behoren te worden ter compensatie van die hulp. Zelfs gehandicapte leden kan werk opgedragen worden afhankelijk van hun bekwaamheid. En wanneer zij financieel weer in staat zijn, behoren deze personen zelf weer bij te dragen aan het vastengavenfonds. (Zie Leer en Verbonden 56:16-18.)

Hoewel deze paar richtlijnen met recht gegeven kunnen worden, dienen bisschoppen en gemeentepresidenten toch te begrijpen dat zij als rechters in Israël geroepen zijn om de behoeften en het juiste gebruik van vastengaven te beoordelen. Uitgebreide richtlijnen zijn daarom niet mogelijk; het is aan de bisschop of de gemeentepresident om de nodige inspiratie te vragen om verstandig te kunnen oordelen. Hij behoort ook niet te aarzelen

zijn ring- of districtspresident te raadplegen als dit nodig mocht zijn.

„En hij, die deze zending volbrengt, is aangesteld om een rechter in Israël te zijn, zoals het was in de dagen van ouds, om de landen van de erfenis Gods onder Zijn kinderen te verdelen.” (Leer en Verbonden 58:17.)

De juiste volgorde bij het vragen om hulp

Onze kerkleiders hebben altijd de waarde van het werken, en het verkeerde van aalmoezen onderwezen, en zij hebben de leden gewezen op de juiste volgorde bij het vragen om hulp, wanneer dit nodig mocht zijn. Deze volgorde is:

Ten eerste: *Het lid zelf*. Is het lid in staat werk te vinden om in zijn eigen behoeften te voorzien? Heeft het lid middelen, spaargeld of andere geldmiddelen, of niet absoluut noodzakelijke goederen die verkocht zouden kunnen worden?

De leden behoren te vermijden dat zij in economische moeilijkheden geraken door het onverstandig of onbeheerst aanschaffen van goederen. De leden worden aangeraden schulden te vermijden; in tijden van economische moeilijkheden moet het lid misschien zijn uitgaven en levensstandaard verlagen. In moeilijke tijden zal het lid ook gebruik willen maken van zijn of haar jaarvoorraad aan voedsel, kleding en brandstof.

Ten tweede: *De naaste familie*. Als het individuele lid alle mogelijkheden om in zijn eigen behoeften te voorzien heeft uitgeput, behoort hij zich om hulp te wenden tot zijn naaste familie: ouders, broers, zusters en kinderen die inkomsten hebben.

Ten derde: *De verdere familie*. Daarna behoort het lid zich te wenden tot andere familieleden die in staat zouden kunnen zijn om voedsel, kleding, huisvesting of financiële hulp te geven. Soms aarzelen behoeftige leden om hulp te vragen aan familieleden of aan familieleden die geen lid van de kerk zijn. In de meeste gevallen behoort men hun de kans om hulp te bieden niet te ontnemen.

Ten vierde: *De kerk*. Als het lid alles gedaan heeft om hulp te krijgen van de bovengenoemde bronnen, mag het zich tot de kerk wenden om hulp. Tijdens een interview behoort de bisschop of de gemeentepresident na te gaan hoe de houding van het lid is, wat zijn motieven zijn en welke hulpmiddelen hij heeft. Nagegaan dient te worden of het lid geprobeerd heeft hulp te krijgen van zijn naasten en verdere familie of door het verkopen van zijn eigen bezittingen.

Als tot de conclusie gekomen moet worden dat andere hulpbronnen uitgeput of niet beschikbaar zijn en als het lid het waardig is, kan hij hulp krijgen van de kerk.

n.b.: *De regering*. Hoewel het onpraktisch en onrealistisch zou zijn van de leden te vragen geen gebruik te maken van de sociaal-economische programma's van hun regering, die door algemene belastingen worden gefinancierd, worden de leden toch onderwezen om zoveel mogelijk te vermijden dat zij economisch afhankelijk van dergelijke programma's worden.

De heiligen worden aangemoedigd om financieel en lichamelijk onafhankelijk te worden, zodat zij voorbereid zijn op de dag dat dergelijke door de belasting gefinancierde programma's ophouden te bestaan. □

